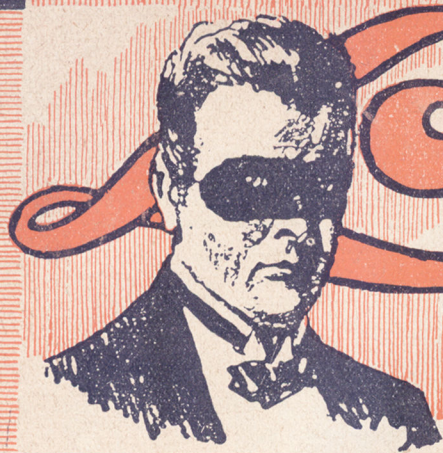

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 975

EEN DUISTERE AFFAIRE.

20 cent

...men maakte licht en zag toen het lichaam van den bezoeker, dat dwars over de drempel van de schuifdeur lag.

☞ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☞
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een duistere affaire.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Zie vooral ook de speciale
aanbieding op bladzijde 32.
Vijf romans cadeau!**

HOOFDSTUK I.

EEN OPZIENBARENDE RECHTSZAAK.

In het begin van den winter bevatten de meeste Engelsche bladen het volgende, korte bericht :

Van Metselaar tot Lord.

Een uit Sunderland afkomstige metselaar maakt aanspraak op den titel van Lord Lennox van Dumbarton. De eisch zal de volgende week voor het Hof behandeld worden. Rackshaw, zoo is de tegenwoordige naam van den man, woont in een eenvoudig huisje in St. Mary-Axe. Toen hij een kind van 5 jaar was, vertelde zijn grootmoeder hem, dat hij eens tot den Schotschen adel gerekend zou worden, en dat hij de erfgenaam was van groote bezittingen in Schotland. Tijden verlieden en Rackshaw maakte in die jaren al het lief en leed van een handwerksman door. In Juli 1929 werd zijn belangstelling in de zaak weer gaande gemaakt

door een artikel in een zondagsblad, waarin de erfgenamen van Robert James en John Hay, gestorven in 1809, en van Torence en Balmore, de zoons van Robert Hay, Landheer van Balmore, opgeroepen werden zich aan te melden.

Rackshaw werd in 1870 te Sunderland geboren en zijn aanspraken grondt hij op het feit dat zijn moeder een Hay was. Zij heette Hannah Hay en haar vader was uit Schotland vertrokken op den leeftijd van 12 jaar. Hij beweert zijn afstamming tot 1581 terug te kunnen bewijzen en vertelt, dat zijn bet-overgrootmoeder een afstammeling was van Douglas, den zesden Hertog van Hamilton, een neef van Maria, Koningin van Schotland. Een brief van 's mans advocaat doet zien, dat de andere gegadigden verre verwanten van de families Lennox en Dumbarton, op wier titel Rackshaw aanspraak maakt, zich teruggetrokken hebben.

Aan den titel is een jaarlijksch inkomen verbonden van 432.000 Gulden met landerijen ter grootte van 2300 Hectare in totaal.

Iedereen die dat bericht gelezen had, verwonderde er zich een weinig over, maar toch niet al te zeer, daar iets dergelijks wel eens meer was geschied, en vele benijdden den metselaar, wien op deze wijze, al was het dan laat, een groot fortuin en een titel in den schoot werd geworpen.

En met groote spanning zag iedereen het verloop van het proces en de eerste openbare rechtszitting tegemoet.

Op den zelfden dag, waarop bovenstaand bericht voor het eerst in de ochtendbladen verscheen, hield er een groote auto stil in een zijstraat van Houndsditch.

Het voertuig werd bestuurd door een reusachtigen chauffeur, in een eenvoudige, maar smaakvolle uniform gekleed.

Er waren in St. Mary-Axe, zoo heette de zijstraat, maar weinig menschen, welke deze auto niet herkenden.

Bijna iedereen wist dat zij toebehoorde aan Lord William Aberdeen, den bekenden filantroop, die op geregelde tijden een tournée maakte door de armste wijken nu eens in het Noorden, dan weer in het Centrum of het Oosten, meestal steeds vergezeld door zijn intiemsten vriend Charles Brand, een levendigen jongen man met helderblauwe oogen.

Zijn Lordschap was zeer gezien in deze volksbuurten, want hij behoorde niet tot die soort van weldoeners, die den armen terdege doen gevoelen wat zij aan hun goedertierenheid te danken hebben, maar hij scheen het goede wat hij deed, als iets zeer eenvoudigs te beschouwen, als iets, dat van zelf sprak. Hij ging ook met de arbeiders, de werkloozen en de ouden van dagen om, op een wijze, die het standverschil bijna geheel scheen te doen verdwijnen.

Er kwamen eenige ongelooflijk vuile straatjongens aanloopen, die de auto aangaapten en elkander allerlei bewonderende uitroepen toeschreeuwden, en uit vele ramen werden hoofden gestoken van nieuwgierige vrouwen, die een oogenblik hun werk lieten rusten.

Het huis waarvoor de auto stil stond, was wrak en verveloos en behoorde zeker tot een der oudste uit de geheele buurt.

Het was aan een viertal arbeidersgezinnen verhuurd, waarvan er ieder één op een der verdiepingen van het smalle en ondiepe huis woonde.

Lord Aberdeen was uit de auto gestapt, en, door Charles Brand vergezeld het huis binnengetreden, waarvan hij de voordeur open vond.

De beide heeren begonnen direct de smalle wenteltrap te beklimmen zonder iemand tegen te komen, uitgezonderd een paar havelooze kinderen, die hen schreeuwend en tierend voorbijdraafden.

Op de derde verdieping stond Lord Aberdeen even stil en wendde zich glimlachend en op fluisterenden toon tot zijn vriend met de opmerking:

— Dit huis herinnert me aan een ander, hier niet ver vandaan op nauwelijks honderd schreden afstand, waar wij nog niet lang geleden een zeer spannend avontuur beleefd hebben. Maar toen niet als Lord Aberdeen maar als John Raffles alias Lord Edward Lister.

— Zou je denken dat ik dat zoo spoedig vergeten had, Edward? gaf Charles op zachten toon te kennen.

— Het scheelde niet veel of wij hadden bij die gelegenheid beiden het leven verloren! Slechts door de tijdige tuschenkomst van onzen trouwen James, den chauffeur, zijn wij toen gered uit de klauwen van de bende der Raven.

Inderdaad! De schatrijke filosoof, die thans op een van zijn tournées was, en zich gereed maakte om een arme zieke vrouw te gaan bezoeken, wier man den dag tevoren door een noodlottig ongeval om het leven was gekomen was inderdaad niemand anders dan de lang gezochte John Raffles.

Maar wie van zijn beschermelingen zou dat ooit vermoed hebben?

Wie zou hebben kunnen denken, dat deze zelfde man, maar dan onder een heel anderen naam en uiterlijk menigmaal in deze buurt verscheen, om er de bende der Raven of een andere bende misdadigers te bestrijden?

Zij zouden immers aan hun eigen bestaan getwijfeld hebben.

De beide onafscheidelijke vrienden gingen nu weder verder en klopten op de bovenste verdieping gekomen, op een deur die op het portaal uitkwam en die bijna dadelijk geopend werd door een aardig, maar armoedig gekleed meisje van een jaar of twaalf, met een betrand gezichtje en smalle, bleeke wangen.

Zij scheen de bezoekers wel te kennen, zij zeide tenminste op bedeesden toon:

— Ik heb Uw auto gehoord, Mylord, ik denk dat moeder heel blij zal zijn dat U komt.

Raffles streek het jonge ding liefkoozend over het blonde haar, en trad het vertrek binnen.

Er heerschte een bijna ondragelijke lucht van medicijnen en slecht geluchte kamers, maar Raffles was dit maar al te zeer gewend, en hij scheen er zelfs niet meer op te letten, al maakte hij steeds bij zich zelf de opmerking, dat alle menschen zooveel beter en gezonder konden leven als zij wat meer de regels der eenvoudigste hygiëne in acht namen.

Hij begon dan ook met kalm een raam open te schuiven en opende toen zelf een deur, die toegang gaf tot een klein slaaphokje, waar een vrouw van omstreeks veertig jaar, met een bleek gelaat en zwart haar, waardoor reeds menige witte draad liep, op het ziekbed ter neder lag.

Zij wendde op het hooren van het gerucht het gelaat naar den kant van de deur en er verscheen een zwakke glimlach om haar bloede-looze lippen.

Terwijl Charles bescheiden op den drempel bleef staan, zette Raffles zich neder op den wrakken stoel die voor het bed stond en legde zijn blanke hand op het voorhoofd.

— Het is mijnheer Brand gebleken, vrouw Drug, dat gij door een zwaar onheil zijt getroffen en ik kom bij U om te doen wat er nu nog mogelijk is. Uw man is immers door een ernstig ongeluk getroffen ?

— Hij is gisteren van den steiger gevallen, Mylord, ! antwoordde de arme vrouw, en brandende tranen welden uit hare oogen. Hij was dadelijk dood en ze hebben hem naar het lijkenhuisje gebracht.

— Vreeselijk ! zei Raffles zachtjes. Keert de maatschappij, bij wie hij in dienst was U geen pensioen uit ?

— Slechts heel weinig, Mylord ! Een half pond sterling in de week ! En nu ben ik al een paar weken ziek en ons spaarduitje is zoo geslonken, dat ik werkelijk niet weet wat ik moet doen !

De arme vrouw had het gelaat met de handen bedekt en een snik welde uit haar keel op.

— Gij moet niet weenen, vrouw Drug, want er zal voor U en Uw kind gezorgd worden ! zeide Raffles en gij moogt mij ook volstrekt niet bedanken, voegde hij er haastig aan toe, toen de zieke zijn hand wilde grijpen, want ik doe niets meer dan mijn plicht. Gaat Uw dochttertje op school ?

Een diepe blos kleurde het magere gelaat van de zieke.

— De waarheid is, Mylord, dat zij...we hadden in den laatsten tijd met allerlei tegen-spoed te kampen en daarom heeft zij veel bij

andere menschen als werkster dienst gedaan !

Raffles schudde het hoofd en zeide op ernstigen toon :

— Een kind van twaalf jaar ! Een kind, dat lucht, onderwijs en liefde noodig heeft !

Hij wendde zich tot Charles Brand, na te zijn opgestaan en vervolgde op fluisterenden toon :

— En zoo iets schijnt nog altijd mogelijk te zijn in onze verlichte eeuw !

Hij keerde zich weder tot de zieke en ging op luiden toon voort :

— De kleine meid mag tot geen prijs meer zoo zwaar werken en gij moet haar weder naar school sturen, belooft ge mij dat ?

— Ik zelf had immers niet anders gewenscht, Mylord, maar ik zweer U, het was onmogelijk om het weinige wat zij verdiende te missen !

Charles had intusschen eenige notities gemaakt, de beide mannen maakten zich gereed om weder te vertrekken.

Voor het laatst boog Raffles zich nog eens over de vrouw heen met de vraag :

— Gij wordt immers goed verpleegd ?

— We hebben een bus-dokter, Mylord, een heel vriendelijk man.

— Zoudt ge niet liever naar een ziekenhuis gaan waar men U zeker veel beter zou kunnen verplegen dan hier ?

— Zeker niet, als het eenigszins te vermijden is Mylord, antwoordde de vrouw verschrikt.

Nu noteerde Charles nog den naam van den dokter en nog eenige andere bijzonderheden, en na de vrouw nogmaals te hebben toegeknikt verlieten de beide mannen het vertrek.

Maar op den drempel keerde Raffles zich nog eens om en vroeg :

— Dat is waar ook, kunt gij mij wellicht zeggen of Rackshaw de metselaar van de eerste verdieping dezelfde is, die aanspraak maakt op den titel en de erfenis van Lord Lennox van Dumbarton ?

— Dat kan wel uitkomen, Mylord, want Mary, mijn dochttertje, sprak mij er zoeven al van, het heele huis is er vol van, dat begrijpt U wel.

— Ik dank U, dan zullen wij dien merkwaardigen man eens gaan opzoeken, hernam Raffles glimlachend.

Zij sloten de deur zachtjes achter zich en zagen, hoe Mary in het woonvertrekje bezig was, de zeer eenvoudige meubelen te reinigen.

Raffles streefde haar nogmaals goedkeurend over het blonde haar en daarop verlieten hij en Charles de woning der zwaar beproefde vrouw.

Met gebogen hoofd en blijkbaar in gedachten

verdiept ging Raffles de trap af, maar op de eerste verdieping bleef hij staan en zeide op fluisterenden toon :

— Hier moet dus de erfgenaam van het jaarlijksch inkomen van f 430.000 wonen, ik ben benieuwd om kennis met hem te maken, met zijn zoon heb ik bij een vroegere gelegenheid een paar woorden gewisseld.

Hij klopte aan, en even later werd de deur geopend door een vrouw, van omstreeks zestig jarigen leeftijd, met een vriendelijk, zacht blozend gelaat en heldere, nog levendige oogen.

Zij nam de beide deftig gekleede bezoekers even met hoog opgetrokken wenkbrauwen op, maar toen scheen zij hem te herkennen.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, stamelde zij verlegen, terwijl zij haar handen aan haar boezelaar afveegde, ik had U niet aanstonds herkend. Komt gij om mijn man te spreken ?

— Dat is inderdaad het geval, Juffrouw Rackshaw, antwoordde Raffles glimlachend.

— Het spijt mij wel, maar hij is nog op karwei.

— Op karwei? herhaalde Raffles verwonderd. Werkt Uw man dan nog, ofschoon hij aanspraak maakt op den Lordstitel ?

— Waarom zou hij niet? Het is immers nog niet uitgemaakt dat de eisch zal worden toegevozen.

— Maar gij rekent er toch zeker wel op ?

— O, wat dat betreft, niemand onzer twijfelt er een oogenblik aan of mijn man is in zijn recht! Maar daarom denkt hij er niet aan om te lui-lakken, hij is altijd een flink werkman geweest, en hij kan niet stilzitten !

— Dat pleit voor hem, juffrouw Rackshaw, riep Charles Brand levendig uit.

— Is uw zoon Dick soms thuis? ging Raffles voort.

— Hij is even thuis om te schaften, wilt gij hem spreken ?

— O, slechts enkele oogenblikken, antwoordde Raffles, — ik wilde mij alleen maar eens overtuigen, hoe de stemming bij U is.

— O, die is uitstekend, Mylord, dat verzeker ik U ! antwoordde de vrouw van den metselaar lachend, terwijl zij de deur voor de beide bezoekers opende.

Raffles en Charles traden binnen en stonden even later in een eenvoudig maar kraakzindelijk vertrek, waar de hand eener zindelijke huismoeder duidelijk zichtbaar was.

Er hingen sneeuw witte gordijntjes voor de ramen, op welker kozijnen een paar potten geraniums stonden, op den houten vloer

lag een groote mat en tusschen de ramen was een tafel geschoven, waaraan op dit oogenblik een jonge man van omstreeks dertig jaar gezeten was, die haastig opsprong, en zijn vork neerlegde terwijl een lichte blos zijn knap gelaat overtoog.

Dick Rackshaw mocht er inderdaad aanspraak op maken, dat hij een knap, krachtig geteekend gelaat had, met een rechten, goed gevormden neus, een sterk geteekende kin, en doordringende grijsblauwe oogen onder fraai gewelfde wenkbrauwen.

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat de jonge man een uitstekend figuur zou maken, gestoken in een fluweelen wambuis en met een lang rapier op de heup. Hij stak hem dadelijk de hand toe en zeide op vriendelijken toon :

— Ik ben blij, dat ik nog eens met U kan spreken, Mijnheer Dick, gij herkent mij toch zeker wel !

— Natuurlijk Mylord. Het is nog geen veertien dagen geleden dat gij hier in ditzelfde huis zijt geweest toen de oude Beerman van de derde verdieping eensklaps zoo ernstig ziek werd en ik had het genoeg, om eenige woorden met U te mogen wisselen.

— Als gij U dat herinnert, beschouw mij dan als een goeden kennis en neem wat ik U bidden mag, weder plaats, hernam Raffles, — ik wil U volstrekt niet lastig vallen en ik denk hier maar een paar minuten te blijven.

— Ik begrijp het wel, hernam de jonge man glimlachend, gij hebt natuurlijk gehoord van het proces van vader en gij zoudt wel eenige nadere bijzonderheden willen hooren.

Dick sprak zeer goed Engelsch en toch klonk de taal in zijn mond volstrekt niet gemaakt, ofschoon hij maar een eenvoudig timmermans-knecht was.

— Ik kwam slechts vragen of gij denkt, dat Uw kansen goed staan, vroeg Raffles.

— Het kon niet beter, Mylord, antwoordde Dick opgewekt. Weliswaar zijn er eenige kapers op de kust, want wat dat betreft is het dagbladbericht niet nauwkeurig, maar ik verzeker U dat wij ze wel zullen klein krijgen.

— Nu, dan is alles zoo goed als het maar wezen kan en ik wil U dan niet langer ophouden, wij hebben het zeer druk, Mijnheer Brand en ik, en wij moeten nog verscheidene gezinnen bezoeken in deze buurt, als ik U dus over eenigen tijd weder terug zie dan hoop ik dat het zal zijn als Baron !

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek, na moeder en zoon de hand te hebben gedrukt en zonder te weten, dat hij den jongen Rack-

shaw inderdaad zou terugzien, vroeger dan hij gedacht had, en onder geheel andere omstandigheden dan hij had kunnen vermoeden....

HOOFDSTUK II.

EEN RAADSELACHTIGE MOORDZAAK.

Er waren omstreeks acht dagen verlopen, sedert het buurtbezoek van Raffles in Houndsditch, en eigenlijk gezegd was de zaak van Rackshaw hem weder uit het geheugen gegaan.

Hij zat met Charles aan het ontbijt in de fraaie eetkamer van een groot heerenhuis in de Cromwell Street, toen de jonge man een zacht gebrom liet hooren en hoofdschuddend, met een stukje brood aan zijn vork geprikt, bleef zitten, de oogen gevestigd op een bericht in de Daily Mail.

— Mag ik weten waaraan ik dat kreunend geluid moet toeschrijven? vroeg Raffles, terwijl hij opzag van een brochure, welke de post dien ochtend bezorgd had.

— Er is in onze goede stad weer eens een moord gepleegd! zeide Charles brommend.

— Dat is zoo bijzonder niet! zeide Raffles schouderophalend. Ik geloof niet dat er veel dagen voorbij gaan, zonder dat er hier te Londen een moord wordt gepleegd.

— Ja, maar deze is van tamelijk bijzonderen aard.

— Wat is het dan voor een soort moord? Uit jaloezie? Uit geldzucht? In drift gepleegd, uit wraakzucht, op den openbaren weg, in een huis, een schouwburg, een circus of een café?

— Op al die vragen kan ik je alleen antwoorden, Edward, dat de moord in een huis is gepleegd, antwoordde Charles glimlachend, meer kan ik er niet van zeggen! Want de politie weet er zelve ook niet meer van!

Raffles liet langzaam de brochure zakken, waarin hij reeds weder wilde gaan lezen en keek Charles onderzoekend aan.

Zijn belangstelling scheen te zijn gaande gemaakt.

— Hebben zij den dader?

— Nog niet!

— Het is ook een domme vraag van mij, hernam Raffles, want als zij den dader hadden, dan zou je de misdaad niet als opzienbarend gequalificeerd hebben.

— Dat heb ik ook niet gedaan. Ik heb hem van tamelijk bijzondere soort genoemd!

— Nu, wij zullen over zulk een nuance niet strijden! hernam Raffles schouderophalend. Vertel er mij liever iets meer van. Wie is het slachtoffer?

— Een zekere Douglas Hirsch!

— Een Duitscher?

— Neen, zijn vader en zijn grootvader waren reeds Engelschen en zijn overgrootvader was een Duitscher, die zich hier te Londen vestigde en zich al spoedig liet naturaliseeren.

— Douglas Hirsch? herhaalde Raffles peinzend. Ik erken, dat ik dien naam nooit gehoord heb, een rijk man?

— Ja, een zoogenaamde „nieuwe” rijke.

— Oud?

— Een jaar of veertig.

— En wat is nu eigenlijk het eigenaardige van die misdaad? vroeg Raffles.

— Dat men niet weet, hoe de man is dood geschoten!

— Wat is dat, nu? vroeg Raffles verbaasd. Hoe is dat mogelijk?

— Dat weet de politie evenmin als ik, Edward. Het is een raadselachtig geval en zij tast nog geheel in het duister.

— Nu, je weet hoe verzot ik ben op raadselachtige gevallen! Lees mij het bericht dan maar eens voor, als ik je verzoeken mag.

Charles nam het blad weder op en las het volgende stadsbericht voor:

EEN RAADSELACHTIGE MOORD! DE POLITIE ZOEKT NAAR 'T MOTIEF!

Gisteren avond omstreeks negen uur, heeft zich in een huis aan de Middlesex Street een drama afgespeeld dat nog niet is opgehelderd, en misschien we nimmer opgehelderd zal worden, tenzij zich spoedig nieuwe feiten voordoen.

Op de derde verdieping woont een jonge instrumentmaker, Oscar Brain geheeten, die de woning ongeveer veertien dagen geleden huurde.

Gisterenavond, eenige minuten voor negen, verliet hij zijn woning en zeide tot den

portier, dat hij een wandeling ging maken, daar hij wat hoofdpijn had.

Hij kon nog geen vijf minuten weg zijn, of er meldde zich een bezoeker aan, die zijn naam niet wilde noemen, maar die de zuster van Oscar Brain, Agnes geheeten, te spreken vroeg. Daar de jonge dame er dien avond wel geweest was, maar een kwartier voor haar broeder weder was heengegaan, terwijl het niet zeker was, of zij nog terugkeeren, zei de Portier van het huis dat de bezoeker er beter aan zou doen, als hij den volgenden dag terugkwam.

Maar hij verklaarde dat hij verwacht werd, dat het jonge meisje zeker zou terugkomen, en dat hij dus op haar zou wachten. Hij ging naar boven, en naar de woning van den instrumentenmaker.

Deze had de gewoonte, de deur van zijn appartementen steeds open te laten, daer er toch niets kon worden gestolen, zooals hij placht te zeggen.

De bezoeker kon dus zonder moeite binnengaan.

Maar hij kon dit nauwelijks gedaan hebben, of er klonk een schot en dadelijk daarop de val van een zwaar lichaam op den vloer.

Doodelijk verschrikt vloog men naar de woning van Oscar Brain en daar de eene gangdeur, die dadelijk toegang gaf tot de huiskamer, gesloten was, trad men door de tweede deur, die van de slaapkamer, binnen.

Men maakte licht, en zag nu, dat het lichaam van den bezoeker dwars over den drempel lag van de schuifdeur, welke de slaapkamer van de huiskamer scheidt.

Hij lag voorover, met het gelaat op den vloer, en een arm half onder het lichaam gevouwen.

Men wentelde hem snel om en zag, dat hier wel geen hulp meer zou baten — een klein, zwart gat midden in het voorhoofd, waaruit traag een kleine, donkerroode bloedstroom vloeide, bewees dat de dood dadelijk moest zijn ingetreden.

Toch haalde men dadelijk een geneesheer, die binnen een kwartier ter plaatse was, maar ook hij kon niets anders doen dan den dood constateeren.

Natuurlijk had men ook aanstonds om de politie getelefoneerd, en een half uur na de ontdekking van de misdaad verschenen twee detectives van Scotland Yard, in gezelschap van een inspecteur van politie.

En nu deed zich het raadselachtige geval

voor, dat men in het geheel niet weet, wie met mogelijkheid deze misdaad kan hebben gepleegd.

Zelfmoord is geheel en al buitengesloten.

De vermoorde man — zijn naam is Douglas Hirsch, volgens de visitekaartjes in zijn portefeuille — droeg geen wapens bij zich, en men heeft er ook in het vertrek geen gevonden.

Oscar Brian komt ook niet in aanmerking, daar hij, zooals wij reeds mededeelden, het huis eenige minuten had verlaten, voor de bezoeker kwam en pas anderhalf uur later terugkeerde.

Hij was zeer onder den indruk van het gebeurde en zeide volstrekt niet te kunnen verklaren hoe de zaak zich had toegedragen.

En toch zijn alle burenen eenparig in hunne verklaringen — een minuut ongeveer nadat de bezoeker naar boven was gegaan, klonk het schot, en bonsde het lichaam op den vloer.

Wie heeft dat schot gelost.

Mysterie!

De politie erkent, dat zij het niet weet.

Natuurlijk dacht zij het eerst aan de mogelijkheid, dat zich toch iemand in het vertrek moet hebben bevonden, zonder dat Oscar Brain dit wist — maar de portier verklaart met de meeste beslistheid, dat er, vóór Douglas Hirsch kwam, niemand is geweest.

Bovendien, — de burenen waren zoo snel ter plaatse, dat de moordenaar onmogelijk het vertrek had kunnen verlaten, zonder te zijn gezien,

Door een raam kan hij niet ontkomen zijn, want de vensters waren allen gesloten, en ten overvloede is de huismuur volkomen vlak en zelfs geen kat had ongedeed naar beneden kunnen klimmen, — en nog veel minder naar boven!

Onmiddellijk na de vondst van het lijk werd de geheele woning zorgvuldig doorzocht, maar men ontdekte niets bijzonders.

Omtrent het motief van den moord tast de politie eveneens in het duister, hetgeen haar taak niet weinig bemoeijkt.

Douglas Hirsch had — voor zoover men weet — geen vijanden — en al had hij die: waarom zouden zij hem dan juist in dit huis hebben gedood.

Hoe zouden zij geweten hebben dat hij zich daar bevond, daar dit zelfs zijn huisgenooten onbekend was?

Op die vraag weet niemand een antwoord,

en alles wordt nog ingewikkelder doordat men niets vermiste op het lichaam van den doode. Hij was nog in het bezit van zijn gouden horloge, zijn beurs, zijn ringen, en zijn brillianten dasspeld, en ook uit zijn portefeuille wordt niets vermist, voor zoover dit is na te gaan.

Op het oogenblik dat ons blad ter perse gaat, bereikt ons een bericht hetwelk er op zou wijzen, dat de politie haar onderzoek reeds in een bepaalde richting voortzet.

Om deze nasporingen echter niet te bemoeilijken, kunnen wij er voorloopig niet meer van zeggen. Wij beloven echter onzen lezers, hen onmiddellijk op de hoogte te brengen, zoodra deze reserve niet meer noodig is."

Charles liet het blad zakken en keek Raffles vragend aan.

— Wat zeg je er van ? vroeg hij toen.

— Wat zou ik er van zeggen ? Ik kan er natuurlijk van hieruit moeilijk over oordeelen — maar wel erken ik, dat het zeker een verwonderlijke zaak is, als alles zich inderdaad zoo heeft toege dragen als de „Daily Mail" schrijft. Die Douglas Hirsch is natuurlijk niet vanzelf aan zijn einde gekomen — en de kogel die hem doodde, moet uit een revolver zijn gekomen, die door een menschenhand werd vastgehouden — tenzij we hier te doen hebben met een herhaling van de „truc de pendule" welke je je natuurlijk nog wel zult herinneren !

— Dat spreekt vanzelf, Edward ! Bij die gelegenheid werd een man neergeschoten dwars door een pendule heen, die tot dit doel was ingericht, en de moordenaar bevond zich in een aangrenzend huis !

— Het is wel niet waarschijnlijk, daar herhalingen in de geschiedenis der misdaad weinig voorkomen, tenzij na lange tusschenpoozen, maar men zal er toch in ieder geval rekening mede moeten houden ! Hoe was de naam ook weer van dien jongen man in wiens huis de misdaad werd gepleegd ?

— Brain, Oscar Brain !

— Een Schotsche naam ! Wacht eens, waar heb ik dien naam, of een die er erg op geleek, onlangs toch gelezen ?

Raffles dacht even na en hernam toen op levendigen toon :

— Ik geloof dat ik het al weet ? Zoek eens in het register naar de zaak Lord Lennox van Dumbarton !

Charles was reeds opgesprongen en snelde naar de bibliotheekkamer, waar alle wanden verscholen gingen achter groote kasten vol boeken.

Uit een geheim vak in een dier kasten nam hij een dik plat boek, met groene linten vastgebonden, en ging daarmee naar de eetkamer terug.

Hij legde het op tafel, sloeg het open, zocht even in den klapper achter in het register, en bladerde toen in het dikke boek.

Eindelijk riep hij uit :

— Daar heb ik het al ! Je hebt gelijk ! De naam Brain behoort aan een tak der Hay's die eveneens aanspraak maken op den adellijken titel en op het geld ! Maar ik denk toch niet, dat dit alles iets te maken heeft met den moord !

— Misschien niet ! Misschien wel ! antwoordde Raffles. Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen.

— Maar die Douglas Hirsch is heel stellig een afstammeling van een Duitsch geslacht en hij kan zeker niemand in den weg hebben gestaan, die begeerig was naar den titel !

— Dat is wel zoo, maar.... begon Raffles peinzend.

Eensklaps greep hij naar het blad, hetwelk Charles terzijde had geschoven, en las het gehele bericht nogmaals met de grootste aandacht over.

Toen legde hij het blad weder neder en zei hoofdschuddend :

— Het is zeker een vreemde zaak ! Er doen zich heel wat vragen voor, die dringend beantwoording eischen ! Wat deed die Hirsch in dat huis ? Door wie of door wien werd hij verwacht ? Waarom wilde hij zijn naam niet noemen ? Hoe is het mogelijk dat de moordenaar kon ontkomen, terwijl de burenen toch verklaren dat er nauwelijks eenige seconden verlopen kunnen zijn tusschen het oogenblik van het schot, en dat, waaarop zij het vertrek binnen traden ? Waarom doodde men hem ? Waarom verlieten Brain zoowel als zijn zuster het huis, de eerste met de bepaalde verzekering, dat hij een wandeling ging maken, als zij dien Hirsch verwachtten ?

— Wat dat laatste betreft — wellicht heeft Hirsch dat maar aan den portier gezegd, ten einde naar boven te kunnen gaan, en daar te kunnen wachten ! meende Charles.

— Voor die opvatting is zeker iets te zeggen, zeide Raffles nadenkend. Hij kan wel een reden gehad hebben, zich tot geen prijs te laten terug sturen.

Hij staarde even met half dichtgeknepen

oogen voor zich uit en hernam toen :

— Er is sprake van een zuster, die een kwartier eerder de deur moet zijn uitgegaan. Het zou misschien van belang kunnen zijn, te onderzoeken in welke relatie zij den tot den vermoorden man heeft gestaan. Was die Hirsch getrouwd ?

— Dat staat niet in het bericht, maar ik geloof het niet. Ik meen, dat ik hem wel eens in den schouwburg gezien heb.

— Een knap man ?

— Neen, allesbehalve !

— Nu, dat behoeft hem niet te hebben weerhouden een mooi jong meisje na te loopen, dat hangt maar alleen van den aard van dat meisje af.

— Ik moet je zeggen Charles dat ik nieuwsgierig ben, hoe de ontkenning van dit raadsel zal zijn ! Ze zal wel niet zoo lang op zich laten wachten, want de „Daily Mail” zegt immers aan het einde van haar bericht, dat de politie het onderzoek reeds in een bepaalde richting voortzet. Dat kan dunkt me niets anders beteekenen, dan dat zij op het spoor van den dader is.

Raffles had goed gezien, want de middageditie van de „Daily Mail” bracht dienzelfden dag in enkele regels het bericht, dat de politie Richard Rackshaw gearresteerd had, op verdenking van den moord op Douglas Hirsch gepleegd te hebben.

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10.000 per dag

Thans meer dan 500.000 per dag

HOOFDSTUK III.

DE ZAAK VERWIKKELT ZICH.

Toen Charles dit korte, maar zoo veelzeggende bericht aan Raffles voorlas, in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vice-president was, slaakte Raffles een zachten kreet van verbazing en ongeloof en zeide :

— Van alles had ik dien jongen man kunnen verdenken, maar zeker niet van een manslag ! Hij heeft in het geheel niet het type van den moordenaar !

— Neen, maar wie weet heeft hij wel in drift den ander neergeschoten !

— Alles goed en wel, maar is dan nu zoo eensklaps het raadsel van den moord opgelost, en hebben de bureu nu den moordenaar wel gezien ?

— Ik weet het niet, want het blad meldt niets anders dan de arrestatie. Het bericht kwam zeker binnen, toen de krant al gedrukt werd !

— Luister eens, Charles ! Een paar uren geleden heb ik gezegd dat ik zeer nieuwsgierig zou zijn naar den afloop van deze geheimzinnige zaak. Welnu, ik stel mij nu niet meer tevreden met lijdelijk afwachten, ik wil zelf eens gaan onderzoeken hoe het er mee staat !

— Op welke wijze dan ?

— Wij zullen om te beginnen naar de ongelukkige ouders gaan en hun onze diensten aanbieden, want schuldig of niet, hun zoon blijft hun zoon, en ik acht het ondenkbaar, dat een man met zulke klare oogen een misdaad uit lage motieven pleegt !

Hij raadpleegde zijn horloge en ging voort:

— James' zou over een kwartier met de auto voorkomen, want wij zouden naar de receptie van den Chileenschen gezant zijn gegaan ! De gezant moet het dan maar zonder ons stellen, want ik heb nu ernstiger dingen te doen, twee ongelukkige menschen de helpende hand toesteken !

Juist op tijd kwam de groote lichtblauw gelakte limousine voorrijden, door Henderson bestuurd.

De beide vrienden wachtten reeds in de ves-

tibule van het reusachtige clubgebouw en traden aanstonds naar buiten.

Raffles ging op Henderson toe en gaf hem het adres van Rackshaw op.

Wel wist de brave reus niet beter of hij zou zijn meester en Charles naar het gebouw van de Chileensche legatie hebben moeten brengen, maar zijn gelaat vertoonde geen spoor van verbazing. Als Raffles hem gelast had regelrecht naar Peking te rijden, zou hij het met dezelfde kalmte hebben gedaan.

Na drie kwartier tijdens ongeveer hield de auto voor hetzelfde huis stil waar Raffles en Charles ongeveer een week geleden hun bezoek aan vrouw Drug hadden gebracht.

De twee vrienden stapten snel uit en Henderson kreeg bevel te wachten, tot zij teruggekomen zouden zijn.

De deur werd geopend door een jong meisje, met mooie bruine oogen, die echter op dat oogenblik dik van de tranen waren.

— Gij zijt zeker de zuster van Mijnheer Dick ? Ge, lijkt zoo op hem ! zeide Raffles vriendelijk.

Het jonge meisje knikte bevestigend en zag de bezoekers vragend aan.

Nu pas scheen zij Raffles te herkennen als de rijke heer, die reeds meermalen in deze buurt was gekomen, om er de armste bewoners met raad en daad ter zijde te staan.

— Ik ben Lord Aberdeen ! ging Raffles voort. Ik heb gehoord van het ongeluk waardoor het gezin getroffen is, en ik zou U zoo gaarne van dienst willen zijn, als mijn hulp gewenscht wordt tenminste ! Zou ik Uw ouders even kunnen spreken ?

Kathleen, zoowas de naam van Dick's zuster, scheen slechts een oogenblik te aarzelen en opende toen de deur zoo wijd mogelijk.

— Ik ben er zeker van dat ge welkom zult zijn, Mylord ! zeide zij.

Zij ging de beide bezoekers voor, en bracht hen naar de huiskamer van het gezin Rackshaw, waar de vroolijke, opgewekte stemming van een week geleden had plaats gemaakt voor

een dof stilzwijgen, slechts nu en dan verbroken door een snik van de arme moeder.

Rackshaw, de man, die nu nog metselaar was en als zoodanig gewoon zijn werk verrichtte, ofschoon hij aanspraak maakte op een reusachtig vermogen was te huis en zat, met de ellebogen op de tafel geleund en het hoofd in de handen verborgen voor zich uit te staren.

Dan was er nog een jong, eenvoudig gekleed meisje in de kamer, dat de twee vrienden nooit te voren gezien hadden, met een lief, zacht gezichtje, dat nu echter zeer bleek was.

Niemand scheen het binnenkomen van de twee bezoekers te hebben opgemerkt.

Allen bleven in dezelfde roerlooze houding zitten.

Pas toen Raffles begon te spreken, hieven de zwaar beproefde ouders het hoofd op, en zagen hem aan, alsof zij hem voor de eerste maal in hun leven zagen.

Het was of het onverhoedsche van den slag, die heb getroffen had, hen wezenloos had gemaakt.

Maar nu stond Rackshaw moeizaam op, om Raffles en Charles te begroeten.

— Verschoon mij, Mylord, zei hij op doffen toon, gij vindt hier een gezin dat eensklaps van de grootste vreugde, tot de diepste ellende is vervallen! Wat baten mij nu vooruitzichten op rijkdom en adellijken titel. Ik gaf dat alles graag als ik mijn jongen weer hier had, gezuiverd van de blaam die op hem rust, want ik ken hem, en ik zweer U, dat hij dit niet kan hebben gedaan!

De oude man had dit laatste met bevende stem gezegd en het was duidelijk, dat hij ternauwernood zijn tranen kon bedwingen.

Raffles was op hem toegetreden en had zijn hand gegrepen.

— Ik ben hier gekomen, omdat ik begreep, dat gij, door smart overmand, niet in staat zoudt zijn, om rustig te denken en te doen, wat er nu in de eerste plaats gedaan moet worden! zeide hij zacht. Ik ken Uw zoon slechts oppervlakkig, maar ik wil U gelooven, als gij zegt dat hij de daad niet kan hebben begaan. Intusschen zullen de bewijzen wel sterk tegen hem zijn, anders zou men hem niet gearresteerd hebben, dunkt mij. Wilt gij mijn hulp aanvaarden, dan beloof ik U, dat ik al mijn krachten zal inspannen om hem weder op vrije voeten te krijgen als het blijkt dat de bewijzen voor zijn schuld niet zeer overtuigend zijn.

Nu schoten den ouden metselaar inderdaad

de tranen in de oogen en hij riep met bewogen stem:

— Dat moge God U beloonen, Mylord, wij zelve zijn niet in staat iets te doen. Het is alsof er een looden gewicht op ons drukt, hetwelk ons belet om geregeld te denken.

— Nu, dan zullen Mijnheer Brand en ik dat voor U doen hernam Raffles met een bemoeidigend glimlachje.

Hij had onder het spreken op het bleeke jonge meisje gelet, dat was opgestaan en nu snel het vertrek wilde verlaten.

— Dat is Mary Hunter, een buurmeisje, zeide Rackshaw, als antwoord op een onuitgesproken vraag. Zij is een goede kennis van ons en zij is door het geval natuurlijk zeer aangegrepen.

Raffles wierp een blik op het bleeke vertrokken gezichtje en maakte bij zichzelf de opmerking, dat de arrestatie van den jongen Dick haar inderdaad zeer moest hebben aangegrepen.

Mary Hunter stamelde een paar woorden van afscheid, en was het volgende oogenblik met gebogen hoofd en bleek tot op de lippen, weggeslopen.

Raffles wachtte tot zij de deur zachtjes achter zich gesloten had en richtte zich toen tot Rackshaw met de opmerking:

— Als ik U helpen moet, dan zal ik U pijn moeten doen, want het is noodzakelijk dat ik een goed inzicht in de zaak krijg, en gij zult mij dus op enkele vragen moeten antwoorden.

— Vraag slechts, Mylord, zeide de ongelukkige vader, terwijl hij den beiden bezoekers een stoel aanbood.

Terwijl Charles zijn notitieboekje te voorschijn haalde om een en ander stenographisch aan te teekenen, begon Raffles zijn vragen te stellen.

— Wanneer is Uw zoon gearresteerd?

— Om half één ongeveer.

— Waar?

— Hier, in deze kamer, hij was juist teruggekeerd om te schaften! Mijn vrouw heeft dadelijk een boodschap naar mijn patroon gezonden en ik heb alles in den steek gelaten, omdat ik mij niet in staat voelde een vinger te verroeren!

— Gij waart dus bij de arrestatie? zoo wendde Raffles zich weer tot de oude vrouw.

— Ja, Mylord, ik heb het moeten aanzien hoe ze mijn jongen meenamen als een gewonen dief, antwoordde de arme vrouw.

— Hoe nam hij het zelf op?

— Hij was volkomen bedaard, Mylord, en hij lachte mij nog toe en hij zeide dat hij wel spoedig terug zou zijn, ik moest zijn eten maar warm houden.

Raffles schudde ernstig het hoofd en hernam:

— Ik vrees dat hij zich daarin vergist. De politie gaat nimmer tot arrestatie over in zulke gevallen, wanneer zij geen deugdelijke redenen meent te hebben! Stelde de inspecteur Uw zoon in het geheel geen vragen?!

— Ja, en hij antwoordde er naar waarheid op.

— Wat vroeg hij alzoo?

— Hij wilde weten waar Dick gisteren avond geweest was. Hij wilde zijn kamertje onderzoeken en hij moest antwoorden op een vraag..

De oude vrouw voltooide den zin niet maar wierp een schuwen blik op de gesloten deur, waarachter zooeven Mary Hunter was verdwenen.

— Kom, spreek maar rond uit! drong Raffles aan. Ik beloof U dat er volstrekt geen misbruik van uw antwoorden zal gemaakt worden.

— De zaak is, die Oscar Brain heeft een mooie zuster die aan het tooneel is, of tenminste aan een Variété Theater en dat....

— Ik zie wel dat ik U zal moeten helpen, zeide Raffles zachtjes. Dick is zeker verliefd op die jonge dame.

— Verliefd is niet sterk genoeg om weer te geven wat hij voor Agnes Brain gevoelt! riep nu de oude Rackshaw uit. De jongen was krankzinnig op haar!

— Dus daar vroeg de inspecteur naar? hield Raffles geduldig aan.

— Ja, hij wilde weten wat Dick gisteren avond omstreeks negen uur in de Middlesex Street, in de woning van Oscar Brain heeft gedaan.

— Hij is daar dus geweest! riep Raffles verrast uit.

— Ja Mylord! En ongetwijfeld om dat meisje, die Agnes!

Raffles zweeg even, want hij zag wel in dat de zaak nu eensklaps een geheel onverwachten keer had genomen.

— Kunt ge mij niet in bijzonderheden vertellen hoe zich dat heeft toegedragen? ging hij fluisterend voort.

— Neen, Mylord, dat kan ik niet! antwoordde Rackshaw, ik weet alleen dat Dick omstreeks acht uur, dadelijk na het middagmaal, vroolijk is weggegaan, na ons gezegd te hebben dat hij wel een paar uren zou wegblijven. Ik hoorde

pas uit het korte verhoor dat hij in de Middlesex Street was geweest.

— Gij zeidet zooeven dat de politie zijn kamertje doorzocht heeft. Heeft zij daar iets gevonden?

— Dicks revolver, antwoordde Rackshaw op doffen toon.

— Wat was er met dat wapen?

— Er zaten nog maar drie scherpe patronen op.

— Maar dat was toch volstrekt geen reden om hem maar aanstonds te arresteeren? vroeg Raffles verwonderd uit.

Hij kon niet verder spreken, want Maud, de vrouw van den ouden Rackshaw barstte in een hartstochtelijk snikken los.

— Ik zelf Mylord heb hem in het ongeluk gestort! kreet zij wanhopig. De inspecteur vroeg mij of Dick dat wapen steeds bij zich droeg en toen heb ik geantwoord, dat hij des avonds nooit uitging zonder het bij zich te steken en dat hij het ook gisterenavond in zijn zak had laten glijden.

— Ja, dat is zeker ernstig, zeide Raffles, maar gij hadt toch niets anders dan de waarheid mogen antwoorden. En wat geschiedde er toen?

— Toen verzocht de inspecteur Dick hem te volgen.

— Maar waarom zou Uw zoon dien Douglas Hirsch hebben neergeschoten, liet nu Charles Brand zich hooren. Had hij dan een bijzondere reden om wraakzuchtig tegen hem gezind te zijn?

Eenige oogenblikken heerschte er stilzwijgen en toen kwam er aarzelend over de lippen van den ouden Rackshaw:

— Die Hirsch maakte veel werk van Agnes Brain!

Raffles had een snellen blik met Charles gewisseld, hij wist maar al te goed tot welke daden de hartstochten en de jaloezie den mensch kunnen verleiden. Hij liet echter volstrekt niet blijken wat er in hem omging.

— Zoo lang ik geen andere bijzonderheden weet kan ik onmogelijk een oordeel vellen. Ik denk dat de avondbladen wel nieuwe feiten zullen vermelden, het is mij alleen duister hoe het mogelijk is dat men pas zooveel later Uw zoon komt arresteeren op beschuldiging Hirsch gedood te hebben, terwijl hij in het eerste verslag van de ontdekking van de misdaad in het geheel niet genoemd wordt.

Hij was opgestaan en had reeds weder zijn hoed gegrepen.

Maar alvorens heen te gaan wendde hij zich nogmaals tot Rackshaw en vroeg :

— Ik moet U een onkiesche vraag doen, maar het antwoord is van belang. Hoe was de verhouding tusschen Dick en Agnes Brain ? Bestond er een liaison ?

— Volstrekt niet Mylord, antwoordde de oude man haastig, de jonge man had het jonge meisje oprecht lief en hij wilde haar tot zijn vrouw maken !

— Nu, gij zult mij wel niets meer kunnen zeggen, en daarom zullen wij U niet langer ophouden, hernam Raffles. Ik beloof U echter dat ik van dit oogenblik af alles in het werk zal stellen om de waarheid aan het licht te brengen. Ik ga nu recht door naar Scotland Yard, ik ken den hoofdinspecteur Mijnheer Baxter persoonlijk, en zal hem verlof vragen zelf een onderzoek in deze zaak te mogen doen. Ik heb dat al eens vroeger gedaan bij dergelijke gelegenheden en niet geheel en al zonder succes.

— Ik weet niet hoe ik U dank moet zeggen, Mylord, kreet Maud Rackshaw uit terwijl tranen haar stem verstikten.

— Gij moogt mij nog volstrekt niet danken, want ik heb immers nog niets bereikt, zoover is het nog niet ! Maar ik geef U de verzekering dat ik mij zal haasten U dadelijk op de hoogte te brengen als ik iets ten voordeele van Uw zoon ontdekt heb, gij moogt U in geen geval aan de wanhoop overgeven, want alles is immers niet verloren.

Een oogenblik later hadden de twee vrienden afscheid genomen en stapten zij weder in de groote auto, die, door een aantal straatjongens omringd voor de deur stond te wachten.

— Naar Scotland Yard, James, had Raffles den chauffeur toegeroepen, met den voet reeds op de treeplank.

Het portier klapte dicht en de wagen stooft weg. Raffles had zich achterover in de kussens laten vallen, en zeide hoofdschuddend :

— Ik weet niet wat ik er van denken moet !

— Ik kan ook niet zeggen dat de zaak er duidelijker op wordt ! kwam Charles. Hoe komen zij nu opeens aan Dick Rackshaw ? Als geen der burenen den moordenaar gezien heeft — hoe is het dan mogelijk dat dit dan nu plotseling wel het geval schijnt te zijn ?

— Daar breek ik mij ook het hoofd over Charles en ik kan niet tot een oplossing komen. Wij zullen echter ons licht op Scotland Yard trachten op te steken en als mijn beminde vriend Baxter, die zonder het te weten tevens mijn doodsvijand is, mij daartoe verlof geeft — en daaraan twijfel ik niet — dan zullen wij de zaak ook eens ter plaatse gaan onderzoeken, dat wil zeggen in het huis van den jongen instrumentenmaker ! De portier zal er ons ongetwijfeld wel meer van kunnen zeggen.

— Heb je wel op dat jonge meisje gelet, dat in de kamer was toen wij binnen kwamen ?

— Op dat buurmeisje Mary Hunter ? Natuurlijk het kind was vreeselijk bleek voor een eenvoudige buurmeisje, dat alleen maar als belangstellende is binnen geloopt. Tusschen ons — ik geloof dat zij veel meer vriendschaps gevoelt voor den gearresteerden jongen buurman dan goed is voor haar gemoedsrust ! Daardoor zou het drama dus nog ingewikkelder worden !

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland**

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES BIJ BAXTER.

De auto hield stil voor het groote en sombere gebouw in Downing Street en de twee vrienden stapten uit.

Telkens als hij dit gebouw in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen binnen stapte ten einde aandeel te nemen in een belangwekkende crimineele zaak plooide zich een zonderlinge glimlach om de lippen van den Gentleman-Inbreker als hij bedacht dat hij in ditzelfde gebouw in deze of gene vermomming de politie was komen tarten en dat hij er zelf reeds eenmaal als gevangene was gebracht.

Hij overhandigde aan één der dienstdoende agenten zijn kaartje en verzocht bij den Hoofdinspecteur Baxter te worden toegelaten.

Vijf minuten later stond hij in het groote vertrek tegenover den machtigen politiemann, die lid was van de Windsor Club, zeer gesteld op de vriendschap van Lord Aberdeen — of wat hij daarvoor geliefde aan te zien.

Zijn Lordschap had reeds eenige malen blijk gegeven van een zeer bijzonder speurtalent, dat hij in dienst had gesteld van de justitie, en telkenmale was het hem daarbij gelukt een schijnbaar onontwarbaar raadsel tot klaarheid te brengen.

Baxter ontving de beide bezoekers met zijn gewone uitbundigheid en met een verheerlijkte uitdrukking op zijn bol bleek gelaat.

— Zeer verheugd U hier in mijn klein heiligdom te zien, Lord! riep hij uit. Kan ik U met het één of ander van dienst zijn?

— Dat kunt gij inderdaad Mijnheer Baxter, antwoordde Raffles. Gij moet weten dat ik zeer veel belang stel in de moordzaak van de Middlesex Street. Ik las zoeven van de arrestatie van Dick Rackshaw en zoo mogelijk zijn onschuld aan het licht wil brengen.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar dat zal U lang niet gemakkelijk vallen, kwam Baxter, terwijl hij Raffles een geopend kistje sigaren voor hield, hetwelk deze met een hoffelijk gebaar afwees.

— Gij denkt dus dat Dick Rackshaw schuldig is? ging Raffles voort.

— Alles wijst er tenminste op, antwoordde de Hoofdinspecteur. Hij haatte Douglas Hirsch, hij droeg een revolver bij zich en gisteren avond om negen uur omstreeks, is hij in het huis in de Middlesex Street geweest.

— Ik heb het verslag van de zaak in de bladen gelezen, Mijnheer Baxter, maar als ik mij goed herinner bevatten die niets daarvan! Hoe komt het dat de burenen den jongen man in het geheel niet gezien hebben?

— O ho, een paar hebben hem wel degelijk gezien! riep Baxter uit en niet alleen die burenen maar ook de portier!

— Waarom hebben zij dat dan niet dadelijk gezegd?

— Omdat er aanvankelijk nog volstrekt geen vermoedens op Richard Rackshaw waren.

— Merkwaardig! bromde Raffles voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

— Zoudt ge mij niet in enkele woorden willen mededeelen Mijnheer Baxter, hoe en waarom die vermoedens dan zoo eensklaps ontstaan zijn?

— Welzeker wil ik dat Mylord, het is in twee woorden te zeggen!

Hij snuffelde even in een stapel papieren welke een agent zoo juist had binnengebracht en ging toen voort:

Douglas Hirsch kwam, zooals gij uit de verslagen hebt kunnen lezen, om negen uur in den avond. Hij vroeg naar Agnes Brain, maar deze was omstreeks een kwartier geleden uitgegaan terwijl haar boreder maar enkele minuten te voren was vertrokken en aan den portier had medegedeeld dat hij een wandeling ging maken.

— Neem mij niet kwalijk Mijnheer Baxter, dat ik U in de rede val, zeide Raffles, maar kunt ge mij ook mededeelen of het de gewoonte van Oscar Brain was om aan den portier mede te deelen wat zijn voornemens waren?

— Dat is mij onbekend Mylord, maar ik geloof niet dat het met de zaak iets uitstaande heeft.

— Zoudt gij denken ? vroeg Raffles met een flauw glimlachje, nu, misschien hebt gij wel gelijk !

— Ik zeide dus dat Hirsch om negen uur kwam en zich naar boven begaf. Een paar minuten later werd er opnieuw gescheld en Richard Rackshaw kwam binnen.

— Wie had de deur voor hem geopend ?

— Het dienstmeisje.

— Vroeg hij naar iemand ?

— Neen, hij was zeer opgewonden en stootte dadelijk de trap op.

— Zag de portier hem ?

— Ja en even nadat de jonge man uit het gezicht was verdwenen klonk het schot.

— Waarom dacht men toen niet dadelijk dat hij het gelost moest hebben ?

— Omdat men aanvankelijk van meening was dat hij geheel en al buiten beschouwing was.

— Waarom is men op die meening gekomen ?

— Omdat men het er voor hield dat hij onmogelijk zoo vlug in de kamer van Oscar Brain kan zijn gekomen.

— Waarom huldigde men dan later een ander inzicht ? hield Raffles onverstoorbaar aan.

— Waarom ? Waarom ? Dat is meer dan ik U zeggen kan, dat zoudt gij aan de detectives moeten vragen.

— Dat wilde ik U juist verzoeken mijn waarde heer Baxter, hernam Raffles. Ik zou er zelfs prijs op stellen als het onmiddellijk kon gebeuren !

— Dat zal gemakkelijk gaan Mylord, want de heeren zijn op dit oogenblik juist van een onderzoek teruggekeerd.

— Ik houd U aan uw woord !

Baxter drukte op een electrischen schelknop die aan den rand van zijn groot schrijfbureau was bevestigd en er trad een agent binnen die met de hand aan zijn helm op den drempel van de deur bleef staan.

— Zijn de heeren Miller en Chubb er ? vroeg Baxter.

— Mijnheer Miller is hier maar Mijnheer Chubb is alweder vertrokken, Sir !

— Vraag hem dan of hij aanstonds hier wil komen !

De agent maakte rechtsomkeer, en een oogenblik later trad een klein mannetje met een verstandig gezicht en vlugge bewegingen het vertrek binnen.

Het was Miller, een der detectives van Scotland Yard. Hij keek nieuwsgierig naar

Lord Aberdeen, dien hij dadelijk scheen te herkennen en vroeg :

— Gij hebt mij laten roepen, Mijnheer Baxter ?

— Ja, mijn waarde Miller. Lord Aberdeen stelt groot belang in de zaak van de Middlesex Street, en ik heb hem gaarne verlot geschonken U dienaangaande eenige vragen te stellen — natuurlijk voorzoover zij Uw onderzoek niet kunnen bemoeilijken !

— Ik ben geheel tot Uw dienst Mylord, zeide Miller eenvoudig.

— Ik zal Uw kostbaren tijd niet te lang in beslag nemen, mijnheer, sprak Raffles. Ik wilde slechts weten waaraan het valt toe te schrijven dat men het eerst niet mogelijk achtte, dat mijnheer Dick Rackshaw de kamer van Brain zou kunnen bereiken in den tijd die er verstreek tusschen het oogenblik dat hij boven aan de trap naar de eerste verdieping verdween en het tijdstip waarop het schot viel, terwijl men naderhand, laten wij zeggen een paar uur later, blijkbaar van het tegenovergestelde inzicht was ?

Miller haalde onmerkbaar de schouders op en zeide :

— Natuurlijk hebben wij vaklieden, ons die vraag ook al gesteld Mylord, en ik kan er U slechts op antwoorden, dat wij ons moeten richten naar wat de getuigen verklaren !

— Het gaat dus, als ik het goed begrijp, om een verschil van eenige seconden, vroeg Raffles.

— Tien of vijftien seconden, Mylord ! De portier houdt nu vol, dat het wel mogelijk is geweest de kamer van Oscar Brain te bereiken, in het tijdsverloop tusschen Rackshaws verdwijning en het schot.

— Ik geloof dat ik het begrijp, zeide Raffles langzaam. Het is de afschuw van het onmogelijke, dat de menschen hiertoe gebracht heeft. Hirsch kon niet van zelf den kogel in het hoofd hebben gekregen, er moet een dader geweest zijn — en zoodra het aan het licht kwam dat de jonge Rackshaw reden had om Hirsch fel te haten, onderwierpen al die brave menschen hun meening nog eens aan een herziening en kwamen nu eensklaps tot het inzicht dat het toch niet zoo geheel en al onmogelijk was geweest de kamer te bereiken !

— Ik erken dat er veel waars schuilt in Uw opmerking Mylord, hernam Miller, maar wij mochten niet anders handelen ! De rechter moet maar oordeelen, welke waarde hij aan de getuigenissen wenscht te hechten.

— Hoe stellen die getuigen zich eigenlijk het verloop van die zaak voor. Zij hebben immers verklaard dat zij nauwelijks eenige seconden na het schot ter plaatse waren, en dat zij dus den moordenaar hadden moeten zien?

— Op die verklaring zijn ze weer teruggekomen! Mylord.

— Allen?

— Neen, lang niet allen, maar toch een drietal.

— Nu, laat eens hooren!

— De drie getuigen waarvan de portier er één is meenen nu dat de zaak zich aldus heeft toegedragen: Rackshaw zou naar boven zijn gesneld en zijn medeminnaar hebben neergeschoten, dien hij had gevolgd tot in de woning van de vrouw die hij lief had, daarop zou hij onmiddellijk weder zijn weggevlucht en zich hebben verscholen in een trapkast. Toen de burens kwamen toesnellen en allen de slaapkamerdeur waren binnengegaan zou hij te voorschijn zijn getreden, zich bij hen hebben gevoegd. Wat dit laatste betreft, — hij moet inderdaad als een der laatsten zijn aangekomen en zich zelfs door de anderen hebben heengedrongen om zich over het levenloze lichaam te bukken. Er zijn eenige getuigen, die pertinent volhouden dat hij toen zeer bleek was en beefde.

— Wel, dat ik alles zeer belangwekkend, riep Raffles uit. Dus om een paar seconden verschil waaromtrent nog niet eenstemmigheid heerscht arresteert men een man op beschuldiging van moord!

— Het was onze plicht Mylord, zeide Miller kortaf. De getuigen waren positief in hun verklaringen.

Nu was het de beurt van Raffles om de schouders op te halen.

— Ik wil aannemen, dat gij doorkneet zijt in uw vak, mijnheer, zeide hij, en gij zult dus ook wel weten, dat het met die getuigenissen heel eigenaardig gesteld is. Gij zult zeker wel eens gehoord hebben van de proeven welke door een Duitsch Hoogleraar in de Rechtswetenschappen met een half honderd zijner studenten zijn genomen?

— Ik moet erkennen... begon Miller aarzelend.

— Die hoogleraar, vervolgde Raffles glimlachend, haalde zijn chronometer voor den dag en zeide tot zijn studenten, die natuurlijk op niets voorbereid waren, dat zij van een zeker tijdstip af, hetwelk hij door de fluiten zou aangeven goed moesten opletten, tot dat hij voor

de tweede maal zou fluiten. Zij moesten daarna allen op een stukje papier schrijven hoelang het tijdsverloop volgens hun schatting geweest was.

— En wat was het resultaat van die proefneming Mylord? vroeg Miller nieuwsgierig.

— Het klinkt bijna ongelooflijk maar de opgaven liepen uiteen van vijf seconden tot een minuut, terwijl het tijdsverloop zeer nauwkeurig twintig seconden was geweest, en gij hoeft mij niet op gezag te gelooven, want de zaak heeft uitvoerig vermeld gestaan in het „Zeitschrift für Kriminalwissenschaft“.

— Ik ken dat tijdschrift niet, mylord, gaf de detective met een zuurzoet gezicht te kennen.

— Toch niet omdat het een Duitsch tijdschrift is? vroeg Raffles, terwijl hij Miller strak aankeek. Dat zou mij zeer verwonderen in een politiebeambte, die immers van alles kennis moet nemen, wat hem in zijn beroep te stude kan komen, onverschillig uit welke bron het afkomstig is! De Duitschers zijn onze vijanden geweest, maar wij zouden wel gek zijn, als wij niet het goed van hen overnamen, hetwelk ook zij tot stand hebben gebracht. Maar laten wij niet afdwalen — ik gaf U slechts dit voorbeeld om aan te toonen, dat de rechters goed doen, als zij niet al te veel waarde hechten aan de getuigenis van buitenstaanders, ofschoon die allen één voor één, stellig ter goeder trouw zijn.

— Ik zelf erken de betrekkelijke waarde van alle bewijsmateriaal, Mylord, hernam Miller, maar voor het oogenblik konden wij niet anders doen dan tot de arrestatie overgaan. Gij moogt bovendien niet vergeten dat er nog meer is! Er is een motief — en dat is ten allen tijde van de meeste waarde geweest! Het is tamelijk wel bekend of door ondervragingen duidelijk geworden is, dat Douglas Hirsch Agnes Brain met zijn liefdesbetuigingen achtervolgde, en dat ook Richard Rackshaw die dame hartstochtelijk liefhad. En dan de revolver — schakelt gij die dan geheel en al uit?

— Geenszins — ik ken haar alleen maar een betrekkelijke waarde toe en ik zou het niet wagen, alleen uit het feit, dat de jonge man zulk een wapen bij zich droeg af te leiden dat hij het gebruikt had!

— Er mankeerden drie patronen, Mylord!

— Dat weet ik — maar de vermoorde is maar door een enkelen kogel getroffen! Wat zou er dan met de twee overige kogels gebeurd zijn, denkt gij?

— Wij nemen voorloopig aan, dat het wapen

met slechts vier kogels geladen was en dat Rackshaw vergeten had, de verschoten patronen uit de revolver te verwijderen.

— Nu, dan kunnen wij in ieder geval wel als vaststaand aannemen, dat wij hier niet te doen hebben met een moord uit voorbedachten rade ! gaf Raffles te kennen. Want een man die zich voorneemt een medeminnaar van het leven te berooven zal er waarschijnlijk wel zorg voor dragen, dat zijn revolver goed in orde is en van zes scherpe patronen voorzien.

— Dit zijn eveneens zaken die den rechter raken, Mylord, hernam Miller. Wij hebben niets anders te doen dan een verdachte te arresteren

als wij daartoe de bewijzen voldoende achten !

— Van Uw standpunt beschouwd zou ik waarschijnlijk hetzelfde gedaan hebben, Mijnheer, merkte Raffles op. Intusschen hoop ik dat Mijnheer Baxter wel zoo goed zal zijn mij toe te staan in loco een onderzoek in te stellen.

— Welzeker Mylord ! riep Baxter uit. Als gij werkelijk meent dat de jonge man ten onrechte beschuldigd wordt, dan laat ik U de volle vrijheid een onderzoek te beginnen, ik zal aanstonds een formulier voor U invullen zoodat men U vrijelijk het huis in de Middlesex Street laat doorzoeken, en de vragen kunt stellen welke gij noodig acht !

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten**

HOOFDSTUK V.

EEN ONDERZOEK TER PLAATSE.

— Dat had ik U juist willen vragen, Mijnheer Baxter, en ik ben U daar zeer erkentelijk voor, zeide Raffles. Ik stel de onschuld van mijn jeugdigen vriend niet a priori vast, maar toch geloof ik er in! En omdat ik veel belangstel in zijn ouders daarom wil ik mij met hart en ziel aan deze zaak wijden. Gij weet zeker wel, Mijnheer Baxter, wie de ouders van den jongen man zijn?

Baxter keek Raffles een weinig schaapachtig aan en antwoordde:

— De bureu zeggen dat het brave lieden zijn en zij staan heel goed bekend. De man is metselaar en Richard zijn zoon is timmerman — en meer weet ik er niet van.

— Dus gij hebt niet gelezen, Mijnheer Baxter, hernam Raffles glimlachend, dat binnenkort de zaak moest dienen van den ouden Rackshaw die aanspraak maakt op den titel van Lord Lennox van Dumbarton?

Baxter sloeg zich met de vlakke hand op het verhoofd en riep uit:

— Gij hebt zoowaar gelijk. Nu herinner ik mij de zaak!

— Als de jonge man dus werkelijk onschuldig blijkt en gij houdt hem desondanks een weinig te lang gevangen, dan zoudt gij aldus een adellijk persoon schaden!

Baxter trok een leelijk gezicht, want er was een ding waarvan hij een heiligen afschuw had en dat was, zich het misnoegen van den adel op den hals te halen.

De Londensche bladen waren in den laatsten tijd toch al niet bijster over hem te spreken en vooral de conservatieve pers richtte menigen schimpscheut aan zijn adres.

Aan den anderen kant echter was het zijn plicht den gevangene vast te houden totdat er zich onomstootelijke bewijzen voordeden, die voor zijn onschuld pleiten.

Baxter had intusschen een formulier inge-

vuld, afgevloeid en aan Raffles ter hand gesteld.

Deze vouwde het zorgvuldig op en stak het bij zich.

Hij gaf Charles een wenk en beiden maakten een buiging voor den hoofdinspecteur.

— Ik dank U voor Uwe bereidwilligheid, Mijnheer Baxter, en ik hoop er een ruim gebruik van te maken, zeide Raffles. En nu nog een vraag: Hoe is de houding van den arrestant zelf?

— O! hij ontkent! antwoordde Baxter minachtend, alsof dit een grove fout was van den jongen man. Hij verklaart dat hij weliswaar Hirsch gevolgd is in het huis, hij bekent dat hij een revolver in zijn zak had, maar hij verzekert dat hij het schot heeft hooren vallen, toen hij nauwelijks op het portaal van de eerste verdieping was en toen een oogenblik heeft stil gestaan om zich te vergewissen waar het geluid vandaan kwam, toen is hij, volgens zijn zeggen althans, de trap opgesneld, eenige personen gevolgd, die een vertrek binnen gingen. Hij stond toen achter een groep menschen, hoofdzakelijk vrouwen, en ongeveer twaalf in getal, en drong zich naar voren om te zien wat er was, hij verklaarde zijn ontroering als iets zeer natuurlijks, omdat hij den doode bij diens leven nooit veel goeds had toegewenscht.

— Nu, wij zullen spoedig zien wat hier waarheid en verdichtsel is, zeide Raffles.

Hij maakte nogmaals een buiging voor Baxter, knikte den detective toe en verliet nu met Charles het vertrek.

Het was omstreeks half zes in den middag, maar de beide mannen waren door zulk een ijver aangegrepen, dat zij er niet aan dachten hun onderzoek uit te stellen.

Henderson kreeg dus bevel aanstonds naar de Middlesex Sreet te rijden waar de auto omstreeks een half uur later aankwam.

Voor het huis waar de misdaad plaats had

gehad, was een agent op post gezet die bevel had, alleen de bewoners van het huis, en de van een legimitatiebewijs voorziene verslaggevers en politiebeambten toe te laten.

Maar Raffles behoefde slechts zijn formulier te toonen om aanstonds toegang te verkrijgen.

De twee vrienden stapten naar binnen en stonden dadelijk tegenover den portier, een man van een jaar of vijftig met een niet al te schrandere gelaat, en die nog altijd zeer onder den indruk van het gebeurde scheen te zijn.

Raffles vatte den man goedmoedig bij den arm en zeide :

— Luister eens goede vriend ! Gij hebt hier twee personen voor U die van het Hoofdbureau van politie verlof hebben gekregen onderzoek te doen, inzake de moord die hier gisterenavond is gepleegd en het zou mij aangenaam zijn, als gij op mijn vragen kort, maar zonder omwegen, en naar waarheid zoudt willen antwoorden ! Daar wij echter geen beroepsdetectives zijn veroorloof ik mij de vrijheid U hierbij een kleinigheid aan te bieden ter belooning van Uw moeite !

En met deze woorden nam Raffles een goudstuk uit zijn zak en duwde het den verrasten portier in de hand.

— Ik ben volkomen tot Uw dienst, Mijnheer, zeide hij. Willen wij soms in mijn loge gaan ?

— Dat is goed, maar aanstonds zal ik toch het huis eens moeten onderzoeken.

De drie mannen traden nu het vertrekje binnen en de portier bood Raffles en Charles een stoel aan.

Raffles keek den man die voor hem stond eens goed aan en begon toen :

— Wie is hier in huis eigenlijk het eerst op het denkbeeld gekomen dat Dick Rackshaw de schuldige moest zijn.

De portier dacht blijkbaar met inspanning na, terwijl hij zich achter de ooren krabde. Toen antwoordde hij :

— Dat is heel moeilijk te zeggen, mijne heeren, wie er over begonnen is weet ik niet zeker meer, maar toen zijn naam eenmaal genoemd was herinnerden wij ons eensklaps alles !

— Laten wij eens van het begin af beginnen ! hernam Raffles. Als ik mij wel herinner is Miss Agnes het eerst het huis uitgegaan ?

— Ja, Mijnheer, dat is zoo, om kwart voor negenen ongeveer.

— Waar zijn haar kamers hier in huis ?

— Haar kamers ? antwoordde de portier verbaasd. Zij woont hier in het geheel niet !

Raffles en Charles wisselden een verbaasden

blik met elkander want dit antwoord hadden zij zeker niet verwacht.

— Woont zij hier niet ? herhaalde Raffles. Hoe kon die Hirsch dan naar haar vragen ?

— Wij denken, dat hij eenvoudig een kwartier te laat is gekomen, hij zal gemeend hebben Miss Agnes bij haar broeder aan te treffen. Zij kwam veel bij hem en, meestal aten zij samen des middags.

Raffles liet een zacht gefluit hooren, waarvan Charles zich den aard volstrekt niet kon begrijpen.

Maar daar er voor het overige geen spier op het gelaat van den Grooten Onbekende bewoog, wachtte Charles kalm het verloop van het verhoor af.

— Miss Agnes vertrok dus om kwart voor negene, ging Raffles rustig voort en een minuut of wat later ging haar broeder dus ook weg en deelde U mede dat hij een lange wandeling ging maken !

— Zoo is het inderdaad.

— Was het de gewoonte van den jongen man om U dergelijke mededeelingen te doen ?

— Neen Mijnheer, het was gisterenavond voor het eerst. Brain is een weinig stug en stilzwijgend uitgevallen en hij richtte zoo goed als nooit het woord tot mij !

— Zozoo, wel, dat is....

Raffles voltooide den zin niet en toen Charles naar hem keek zag hij dat zijn groote grijze oogen schitterden.

— Nu is dus Mijnheer Brain heengegaan, en weer zijn er nauwelijks vijf minuten verlopen als Douglas Hirsch zich aanmeldt.

— Langer dan vijf minuten is het niet geweest, Mijnheer !

— Nu iets anders ! hernam Raffles. Is het volkomen onmogelijk, dat mijnheer Brain vóór negen uur nog is teruggekeerd, zonder dat gij het gezien hebt ?

— Dat is uitgesloten, Mijnheer, antwoordde de portier op vasten toon. Ik heb toevallig al dien tijd voor mijn loge gestaan, de vestibule is helder verlicht en zij is niet groot, zooals gij gezien hebt.

— Ik dank U. Douglas Hirsch gaat dus naar boven en een paar minuten later weder belt Richard Rackshaw aan, als ik mij niet vergis, waart niet gij het, die hem de deur hebt geopend ?

— Neen, dat is mijn werk niet, Mijnheer, dat deed het dienstmeisje.

— Maar hoe weet gij dan dat er maar een paar minuten tusschen verlopen zijn ?

— Dat weet ik, omdat het dienstmeisje juist de trap afkwam, toen ik zelf, daar zij er niet was, de deur voor mijnheer Douglas Hirsch opende!

— Dus zij is het eigenlijk geweest die dat verschil van een paar minuten heeft geconstateerd.

— Zij en ik!

— En ge waart er niet bij, hebt ge zoeven gezegd.

— Dat is te zeggen — ik was niet bij het openen van de straatdeur, maar juist toen de bezoeker de bovenste treden van de trap naar de eerste verdieping bereikt had, kwam ik uit de woning van den gepensioneerd ontvanger die gelijkvloers woont, en bij wien ik juist de post had binnengebracht.

— De zaak begint waarlijk belangwekkend te worden, bromde Raffles half voor zich heen, Hij bedacht zich even en hernam toen:

— Hoe wist gij eigenlijk dat de laatste bezoeker Rackshaw heette?

— Zijn naam kenden wij niet, Mijnheer, want die hebben wij pas op het bureau van politie gehoord, maar zijn gezicht kenden wij des te beter, want hij kwam hier herhaaldelijk als Miss Agnes hier was, of als hij dacht dat zij er was, en bovendien zwierf hij dikwijls in de buurt.

— Hoe verklaart gij, dat de jonge Rackshaw wist dat hij Hirsch zou vinden.

— Wij vermoeden dat hij hier weer in de buurt is geweest, dat hij Hirsch hier heeft zien binnengaan en hem toen dadelijk is gevolgd, door zijn jalousie gedreven.

— Nu naderen wij een gewichtig punt, hernam Raffles, en wel de kwestie van het tijdsverloop tusschen de verdwijning van Dick Rackshaw over het portaal van de eerste verdieping en het vallen van het schot; eerst heette het dat hij in dien korten tijd onmogelijk naar boven heeft kunnen gaan en dat men hem had moeten zien, en vervolgens werd er beweerd dat het wel mogelijk was. Hoe zit dit nu eigenlijk?

De portier scheen alweer zijn gedachten te moeten opruimen door achter zijn ooren te krabben en antwoordde:

— De zaak is Mijnheer, dat we het geconcludeerd hebben, eenvoudig omdat de moord onmogelijk anders te verklaren is.

— Aha! Gij geeft juist het antwoord op mijn vraag dat ik verwachtte! Zoo is het dus. Men wil niet met wonderen te doen hebben, men zoekt dus naar den moordenaar — Richard

Rackshaw is een medeminnaar van Hirsch, hij komt een paar minuten later en hij blijkt een revolver bij zich te hebben gehad, waarvan drie patronen den kogel missen. Tweemaal twee is vier, hij en niemand anders kan de moordenaar zijn!

— Ja, daar is geen speld tusschen te krijgen, zeide de portier met een onnoozel lachje.

Raffles haalde spottend de schouders op en herhaalde:

— Geen speld! Laten wij nu maar eens naar de vestibule gaan, en daar den staat van zaken opnemen!

Hij was opgesprongen en de portier en Charles volgden hem.

Charles meende aan de gelaatsuitdrukking van zijn vriend te hebben gezien, dat Raffles één of ander spoor volgde of tenminste reeds eenig inzicht in de zaak had, maar hij moest zichzelf eerlijk bekennen dat de geheele moordzaak voor hem nog even duister was.

Tenminste — als Richard niet inderdaad in drift den moord gepleegd had. Want had hij dat inderdaad gedaan, dan was er geen sprake meer van geheimzinnigheid en dan was de geheele zaak opgelost.

De drie mannen stonden nu in de vestibule.

Raffles wendde zich tot den portier en zeide:

— Wees nu zoo goed en ga eens op dezelfde plek staan waar gij gisteren avond U bevondt, toen gij uit de woning van den ontvanger kwaamt en Dick Rackshaw op de bovenste trede van de trap zag, maar roep ook eerst het dienstmeisje.

De portier kon zich deze moeite besparen, want juist kwam het meisje de trap af, die in een hoek van de vestibule begon.

Raffles stelde het jonge ding gerust door haar een halven sovereign in de hand te drukken en legde haar daarop de zaak uit.

— Waar hebt gij gestaan toen Mijnheer Dick naar boven ging?

— Bij de straatdeur, Mijnheer, antwoordde het meisje.

— Liep hij erg hard de trap op? Nam hij bijvoorbeeld twee treden tegelijk?

— Neen Mijnheer, maar hij liep toch wel tamelijk vlug.

— Nu wij zullen eens aannemen dat hij bijzonder vlug heeft geloopt, hernam Raffles glimlachend.

Hij keerde zich tot Charles en vervolgde:

— Jij kunt heel vlug loopen, Charles. Hier, neem mijn revolver, welke ik met opzet met losse patronen heb geladen en loop zoo vlug je

kunt de trappen op naar de tweede verdieping, ga de woning binnen van Oscar Brain en los daar een schot... maar pas als je op den drempel van de schuifdeur staat! Wij willen nu voor het oogenblik eens aannemen dat Richard al van te voren wist dat hij de deur van de huiskamer op slot zou vinden en dus regelrecht de slaapkamer is binnengegaan zoodat hij dus geen tijd heeft verloren met pogingen om die gesloten deur te openen.

— Maar ik weet volstrekt niet waar die kamer is! riep Charles uit.

— Dat is waar — dat had ik vergeten! Dan zal de portier je eerst den weg wel even wijzen!

De twee mannen verdwenen en Raffles bleef met het dienstmeisje alleen.

— Luister eens lief kind, begon Raffles weder, terwijl hij het jonge ding vriendelijk aanzag, jij denkt immers ook dat Mijnheer Dick wel naar boven kan zijn geloopt in dien korten tijd?

Het kind scheen te aarzelen en toen kwam het er stotterend uit:

— Ik weet het niet zeker, Mijnheer, — ik geloof het haast wel!

Raffles haalde minachtend de schouders op en bromde voor zich heen:

— En op zulke vage verklaringen durven zij iemand te arresteeren!

Hij moest nog even wachten voor Charles en de portier terug kwamen en daarop nam de laatste zijn plaats in voor de deur van de benedenwoning, terwijl Charles op de bovenste trede van de trap ging staan, en het dienstmeisje bij de deur.

Raffles had zijn chronometer uit zijn zak gehaald en beval:

— Vooruit!

Charles begon te loopen, zooals iemand zou doen door jalouzie geprikkeld. Daar beneden bleven de menschen zwijgend wachten, zonder zich te bewegen.

Er verliepen ongeveer vijftien seconden.

Toen klonk er een schot....

En bijna op hetzelfde oogenblik riep het dienstmeisje uit:

— Zoolang heeft het bepaald niet geduurd gisteren!

Raffles glimlachte en wendde zich tot den portier met de vraag:

— En gij, mijn vriend, wat denkt gij er van?

— Ja, wat zal ik U zeggen, begon de man aarzelend. Ik zou wel denken dat... het lijkt mij nu ook veel langer dan gisterenavond!

Maar heel zeker ben ik er toch niet van!

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Zeker of niet — er is twijfel en misschien begrijpt gij het niet, maar reeds bij de rechters in het oude Rome heette het: „Onthoudt U in geval van twijfel!”

Een oogenblik later daalde Charles de trap weder af.

— Heb je hard geloopt, Charles? vroeg Raffles.

— In draf!

— Gij hoort het! riep Raffles uit, zich tot den portier wendend. En nu zullen wij eens naar boven gaan. Het zou mij genoeg doen, als gij ons even zoudt willen vergezellen!

Het viertal beklom de trap.

Vervolgens moesten zij een lang portaal over om de tweede trap naar de volgende verdieping te bereiken.

Het was een steile trap van dertien treden.

Daarop kwam een gang en dan een breed portaal.

En nu stonden zij voor de woning van Oscar Brain.

Links, het dichtst bij het kleine gangraam, dat op straat uitzag, bevond zich de deur van de huiskamer, rechts die van de slaapkamer.

— Die deur was dicht nietwaar? vroeg Raffles op de eerste deur wijzend.

— Ja Mijnheer.

— Was het de gewoonte van mijnheer Oscar Brain die deur te sluiten als hij zijn woning verliet?

— Hij liet integendeel altijd alles kalm openstaan, ondanks mijn verzoek Mijnheer!

— Dus dan maakte hij gisterenavond een uitzondering, hernam Raffles nadenkend. Nu, misschien is dit van meer belang dan wij nu nog kunnen beoordeelen. En de deur van de slaapkamer was open! Wat vloeit hier uit voort? Dat een vreemdeling, of bijvoorbeeld iemand die hier „verwacht” werd, noodgedwongen de slaapkamer door moet, en het woonvertrek niet anders kon binnengaan dan door de schuifdeur! En nu zullen wij eens langs den zelfden weg binnengaan!

Hij richtte zijn schreden naar de slaapkamerdeur, door de drie anderen op den voet gevolgd, daar niemand iets zou hebben willen missen van dit onderzoek, blijkbaar ingesteld door een man, die een zeker spoor meende te hebben gevonden en dit nu stelselmatig volgde.

Alle vier traden binnen.

Het was donker in de slaapkamer maar toch

kon men zien dat er iemand opstond die dicht bij het raam had gezeten. Er brandde slechts een enkele kaars.

Het bleek een agent van politie te zijn, die kwam zien, wie hier binnendrong.

Raffles moest opnieuw zijn formulier laten zien, en dadelijk tikte de man aan zijn pet en maakte plaats.

— Mag ik weten wat gij hier doet vriend ? vroeg Raffles zoodra allen waren binnengetreten.

— Ik moet bij het stoffelijk overschot waken Mylord ! antwoordde de man, die den titel op het stuk papier had gelezen, bij het licht van zijn zaklantaarn.

— Dus dat ligt hier nog ? vroeg Raffles levendig.

— Ja Mylord, het lijk wordt pas morgenochtend weggehaald.

— Dan zou ik het zeer graag eens bezien ! hernam Raffles.

Zonder te antwoorden draaide de agent den schakelaar van het electrische licht om en nu was het slaapvertrek helder verlicht.

Op een sofa was het lichaam van den vermoorde neergelegd.

Raffles trad er op toe, maar midden in de kamer stond hij stil en richtte zich tot den portier met de vraag :

— Dat is waar ook — is Mijnheer Oscar Brain, die deze vertrekken bewoonde hier nog terug geweest, nadat de misdaad gepleegd was ?

— Zeker Mylord, antwoordde de man. Des avonds om half twaalf keerde hij terug.

— Waart gij toen nog op ?

— Ja, ik wilde mij juist ter ruste begeven.

— Toen hebt gij hem natuurlijk medege-deeld wat er in zijn afwezigheid geschied was ?

— Ja en het scheen hem zeer aan te grijpen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen,

hernam Raffles. Heeft hij den nacht toen hier doorgebracht ?

— Dat wilde hij tot geen prijs ! Hij zeide dat hij dan wel in een hotel zou gaan en toen ging hij heen.

— Ik zou in zijn plaats juist hetzelfde gedaan hebben, kwam Raffles. En laten wij nu den doode eens beschouwen . . .

Maar nogmaals moest hij dit plan uitstellen.

In de deuropening was een oud vrouwtje verschenen, dat zenuwachtig aan haar boezelaar frommelde, en blijkbaar iets wilde zeggen, terwijl zij toch niet den moed had binnen te treden.

De agent wilde haar reeds weder wegsturen, maar Raffles weerhield hem en zeide op vriendelijken toon tot het vrouwtje :

— Heb je ons misschien iets mede te deelen, goede voruw ? Kom dan maar binnen !

De oude vrouw bleef echter staan waar zij was.

— Dat is juffrouw Watt, Mylord, zeide de portier. Zij woont op de eerste verdieping en zij is nogal schuw.

Raffles trad nu op de vrouw toe, legde haar zacht de hand op den arm en hernam :

— Gij wildet ons immers iets zeggen, vrouwtje ? Vertrouw ons maar ! Gij hebt niets te vreezen !

Juffrouw Watt keek Raffles even onderzoekend aan en zeide toen verlegen :

— Gij zijt van de politie nietwaar ?

Raffles knikte bevestigend waarop de oude vrouw vervolgde :

— Ik heb in de krant gelezen, dat men den jongen Rackshaw heeft gearresteerd omdat hij dien vreemden man zou hebben vermoord. Nu — ik zeg, dat dit onmogelijk is, want toen het schot viel, stond hij even met mij te praten, op den drempel van mijn deur !

HOOFDSTUK VI.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING.

De indruk van deze weinige woorden was verrassend — tenminste wat drie van de andere personen aangaat, want Raffles scheen zich volstrekt niet te verbazen en iets dergelijks verwacht te hebben.

Hij klopte de vrouw goedkeurend op den schouder en zeide :

— Gij zijt heel zeker van wat gij daar zegt ?

— O, ik kan mij niet vergissen, mijnheer, antwoordde de vrouw. Ik stond juist in de deur van mijn woning toen mijnheer Dick voorbijliep, en ik stond een beetje in den weg zoodat hij mij aanstootte, en zijn verontschuldigen maakte. Omdat ik hem van gezicht goed ken, en hem ook menigmaal hier gezien heb, richtte ik gekscherend het woord tot hem. Mijnheer

Dick scheen nog al haast te hebben maar hij gaf mij toch beleefd antwoord en terwijl wij nog spraken viel het schot !

Raffles wierp Charles een veelzeggenden blik toe en hernam daarop, terwijl hij zich weder tot de oude vrouw wendde :

— Die mededeeling is van groot belang, goede vrouw, maar waarom hebt gij tot nu toe gewacht met haar af te leggen.

— Heel eenvoudig Mijnheer, niemand heeft er mij naar gevraagd, antwoordde de vrouw rustig. Ik was niet mee naar boven gehold en was verschrikt dadelijk mijn woning binnen gegaan.

— Nu gij hebt er goed aan gedaan ons dit mede te deelen. Gij bewijst er mijnheer Dick een zeer grooten dienst mede, dat verzeker ik U.

Raffles knikte de vrouw nog eens toe en daarop ging hij met Charles het vertrek weder in terwijl de oude vrouw zich weder verwijderde.

Hij trad nu aanstond op den doode toe, en boog zich over het wasbleeke gelaat. Hij keek even naar de wonde, een bijna zuiver rond, klein gat en richtte zich toen tot den agent met de vraag :

— Is de Coroner er reeds geweest ?

— Ja, Mylord !

— Hebt gij soms iets opgevangen van zijn oordeel ?

— Ja ik was er bij. De Coroner was van meening dat Douglas Hirsch het hoofd vrij diep gebogen heeft moeten houden, toen hij getroffen werd, want het kogelkanaal heeft een schuin verloop.

— Wat dacht hij van den kogel ?

— Die moet zijn afgevuurd uit een revolver van een tamelijk groot kaliber, en van een uitstekende constructie want het projectiel heeft den schedel boven den bovensten halswervel verlaten en is niet teruggevonden.

— Men heeft er natuurlijk naar gezocht ?

— O ja, men heeft het geheele woonvertrek grondig doorzocht.

— Alleen het woonvertrek ? herhaalde Raffles verwonderd. Waarom ook niet deze slaapkamer ?

— Omdat het volgens mijnheer Miller vast staat dat het schot van hier is gelost.

Raffles haalde de schouders op en Charles die vlak naast hem stond, hoorde hem duidelijk mompelen : — 'de ezels !

Hij zeide echter op kalmen toon tot den agent :

— Ik houd er een andere meening op na, en ik acht althans de waarschijnlijkheid dat

het schot in de andere kamer is gelost, minstens even groot als die, dat de moordenaar zich hier heeft bevonden — of wat het dan anders geweest is, wat Douglas Hirsch den dood bracht.

De agent keek Raffles met groote verwonderde oogen aan, maar hij zeide verder niets.

Raffles had zich intusschen gebukt en Charles een wenk gegeven, die op zijn beurt begon te zoeken. Bijna tien minuten verstreken en toen slaakte Charles een lichten kreet, en wees op een plek omstreeks in het midden van den vloer.

Er lag een ordinair karpel hetwelk op die plek een klein gat vertoonde alsof er met een potlood was doorheengestoken.

Raffles lichtte snel het karpel op, peilde het gat in de plank, die nu zichtbaar werd met zijn gouden zakpotloodje en riep er toen den agent bij, die sprakeloos van verbazing had toegekeken.

— Mijn potlood stuit op iets hards, en zooals gij duidelijk kunt hooren op iets van metaal ! Wij zullen nu de plank eens stuksnijden, of nog beter, er een stukje uitzagen. Hebt gij een zaag in huis ? zoo wendde Raffles zich tot den portier. die letterlijk trilde van zenuwachtige spanning.

— Moet het een gewone zaag zijn, Mylord ?

— Als gij er een hebt in Uw timmerdoos, zou ik de voorkeur geven aan een steekzaag ! en breng dan tevens een centerboor mede. —

De portier rende de trap af, zoo vlug als hij het nog nimmer gedaan had, en keerde binnen enkele minuten met de verlangde gereedschappen terug.

Raffles had intusschen zijn overjas en zijn colbertjasje reeds uitgetrokken en knielde nu neder, om een stukje van de vloerplank te zagen, en de agent maakte bij zichzelf de opmerking dat dit werkje Mylord bijzonder handig afging.

Binnen enkele minuten had Raffles het stukje plank uit den vloer gelicht. Hij draaide het om en liet een gebrom van tevredenheid hooren — aan de onderzijde van de plank kwam de eenigszins beschadigde punt van een revolverkogel met stalen mantel te voorschijn.

— Zooals gij ziet, begon Raffles, is deze kogel in tamelijk schuine richting in het hout gedrongen en met zooveel kracht dat bijna hij geheel door deze duimdikke plank is gegaan. Ik zal U dit stukje hout geven agent, en gij moet er goed zorg voor dragen.

En dadelijk klemde de agent het onnoozele stukje plank tegen zich aan, alsof het een groote schat was.

Raffles had zijn jas weder aangetrokken en

boog zich nu nogmaals over het gelaat van den doode heen.

Hij keerde zich tot Charles en vroeg op zachten toon :

— Zie je wel dat het gelaat een volkomen kalme uitdrukking vertoont ? Dat bewijst dat de man door den dood verrast is, en zijn moordenaar in het geheel niet heeft gezien, die er trouwens ook niet geweest is naar mijn vaste overtuiging.

— Wat zeg je daar ! riep Charles verbluft uit. Hoe heeft Hirsch dan den dood gevonden ?

— Ja Charles dat is nu juist het groote geheim, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij richtte zich op, en wendde zich tot den agent met de vraag :

— Zeg mij eens — is mijnheer Oscar Brain hier in den loop van den dag nog geweest ?

— Drie malen, Mylord !

— Zoo, dat dacht ik al ! Wat kwam hij doen ?

— O, hij zeide dat hij volstrekt noodzakelijk iets uit zijn woning moest halen !

— En — hebt gij hem toegelaten ?

— Dat moesten wij natuurlijk wel, Mylord, hij is de huurder van deze woning en hij had het volste recht om er binnen te gaan !

— Maar gij hebt hem toch niet alleen gelaten ? riep hij, terwijl den agent hij met drift bij den arm greep.

— Welneen, Mylord, er is daarbinnen altijd een agent geweest die strenge orders had om niet toe te staan dat er iets van zijn plaats werd gezet !

Deze mededeeling scheen Raffles veel te verlichten, tenminste hij liet den arm van den agent los en zeide opgelucht :

— Zoo veel te beter !

Charles had Raffles met stijgende verbazing gade geslagen, en hij begreep er hoe langer hoe minder van.

Raffles stond nu bij de schuifdeuren, die open waren gelaten.

— Hier lag dus het lichaam van den vermoorden man, nietwaar ? zoo wendde hij zich tot den agent.

— Ja, Mylord, dwars over den riggel met de rail waarover de wielletjes van de schuifdeuren loopen.

Raffles trad op Charles toe en legde hem de hand op den schouder.

— Neem mij niet kwalijk beste jongen, zeide hij, maar je ziet er een beetje wezenloos uit, vergis ik mij, of is de zaak je nog steeds een weinig duister ?

— Ik wil er niet omheen draaien — zij is

inktzwart voor mij ! Ik begrijp er geen titel of jota van !

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zeide vermanend :

— Dat komt omdat je nog steeds niet het ééne uit het andere kunt afleiden, mijn jongen, ik ben er zeker van dat je bijvoorbeeld dingen vergeet, die volgens jou maar kleinigheden zijn, en die toch inderdaad van de grootste beteekenis moeten heeten ! Daar hebben wij bijvoorbeeld de dichte deur van de huiskamer, die op de gang uitkomt ! Het staat vast dat Oscar Brain die deur altijd openliet omdat hij zeer nonchalant was en toch niets te verliezen had !

— Ja, dat weet ik !

— Welnu, die deur was gisteren dicht, bij hooge uitzondering ; de slaapkamerdeur daarentegen was open ! Zegt je dat nu in het geheel niets ?

Charles dacht even na en haalde de schouders op. Toen hernam hij :

— De bezoeker moest natuurlijk door de slaapkamer binnengaan !

— Juist Charles. En dat schijn jij volstrekt niet belangrijk te vinden ! De bezoeker moest door de slaapkamer binnen, en om vervolgens in de huiskamer te komen moest hij die schuifdeuren openen !

— Dat geef ik je toe — maar wat zou dat nu eigenlijk ?

Inplaats van te antwoorden nam Raffles Charles bij den arm en bracht hem tot voor de schuifdeur welke hij dichttrok.

Toen hernam hij :

— Deze deuren zijn hoogstwaarschijnlijk dicht geweest — of liever zeker ! Hirsch moest ze dus openen, en op hetzelfde oogenblik werd hij door den doodelijken kogel in het hoofd getroffen.

— Maar dan zou er toch iemand in het vertrek zijn geweest, en alle burens zeggen dat dat onmogelijk was ! riep Charles wanhopig uit !

— Iemand of iets ! antwoordde Raffles kalm. In ieder geval is er een revolver geweest.

— Maar die kan toch niet vanzelf afgaan !

— Die opmerking is niet van geest ontbloot Charles, zeide Raffles met een tikje ironie in zijn stem, maar redeneer nu ook even door ! Als er in die huiskamer een revolver is geweest maar geen man die haar kon afschieten, dan spreekt het vanzelf dat Hirsch zelf den trekker heeft overgehaald.

De stilte die op deze woorden volgde, werd alleen verbroken door den zucht van verbazing door den portier en de agent geuit.

Maar ook Charles' gelaat vertoonde de grootste verwondering.

— Hirsch zou zelf den trekker hebben overgehaald? stamelde hij. Dan zou men toch de revolver hebben moeten vinden.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk, heren Raffles glimlachend. Hij kan dien trekker zeer goed op eenigen afstand hebben overgehaald — door middel van electriciteit, en eenvoudig door de deuren open te schuiven, maar wat praten wij — wij hebben slechts binnen te gaan en te onderzoeken!

En met deze woorden trad Raffles binnen, en draaide den schakelaar van het elektrisch licht in de huiskamer op.

Dadelijk richtten aller oogen zich naar boven, naar de zoldering, maar men kon aanvankelijk volstrekt niets bijzonders onderscheiden.

Rondom den muur, vlak tegen het plafond aan, liep de grijsgeschilderde dunne, ijzeren pijp, die de draden voor het elektrisch licht bevatte.

Omstreeks het midden van den zijmuur maakte deze pijp een rechten hoek en liep langs het plafond naar de rozet in het midden daarvan, waar de elektrische lamp aan een haak was opgehangen.

— Ik zou gaarne een ladder hebben! zoo richtte Raffles zich tot den portier, die met de grootste belangstelling toezag, terwijl de verwondering van den agent voor den adellijken amateur-detective iedere seconde toenam.

De portier verdween en keerde even later terug met een trapleer.

Raffles plaatste haar tegen den muur, op de plek waar de pijp der elektrische leiding een rechten hoek maakte, klom er op en onderzocht zeer nauwkeurig den bovenkant van den wand.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en scheen daarboven iets los te maken.

Toen wendde hij zich tot de drie mannen die beneden vol spanning bleven wachten en zeide:

— Mijn redeneering blijkt juist te zijn geweest, er loopt een elektrische draad, nauwelijks een paar millimeters dik, langs den muur en zij is heel handig met den bovenkant van het behangselpapier bedekt. En nu zullen wij eens zien waar die draad eindigt!

— Natuurlijk precies tegenover het midden van den drempel van de schuifdeur, Mylord, riep de agent triomphantelijk uit.

— Dat heb je goed opgemerkt, agent, zeide Raffles prijzend, terwijl van zijn trapleer afkwam en het voorwerp tot naar den dam tus-

schen de beide ramen droeg om er volgens opinie om te klauteren.

De drie mannen daar beneden zagen hoe hij het behangselpapier heel boven aan de muur gemakkelijk kon stuktrekken en nu een kleine holte blootlegde.

Hij bleef nog even op de trap staan en kwam toen langzaam naar beneden en zeide op ernstigen toon:

— Als menschelijke boosheid zich met schran- derheid vereenigt, dan denken zij beiden huiveringwekkende dingen uit!

— Wat heb je daarboven ontdekt? vroeg Charles zachtjes.

— Ik heb er ontdekt wat ik verwachtte — een revolver! de moordenaar heeft eerst het behang aan twee kanten zorgvuldig losgesneden en met linnen en al omlaag geklapt, — toen heeft hij twee of drie steenen in den muur verwijderd, en daar een revolver van uitstekende hoedanigheid en slechts met een kogel geladen vastgezet, juist zoo, dat de loop naar het midden van de schuifdeuren wees.

— Maar dat was heel lastig Mylord! merkte de agent op.

— Misschien voor U en voor mij, maar niet voor iemand die meetkunde en werktuigkunde bestudeerd heeft, antwoordde Raffles bedaard. Voor zoo iemand was de hoek, waaronder de revolver naar beneden gericht moest worden al heel gemakkelijk vast te stellen; toen de revolver stevig eenmaal bevestigd was, legde hij de elektrische draad aan, die daarboven in het muurgat uitloopt, op een zeer krachtig Electro Magnet, en aan het andere einde een contact heeft. Even voor de moordenaar kwam deed hij de schuifdeuren dicht, liet den stroom doorgaan — en kon nu verder alles aan de electriciteit overlaten! Gij zult allen wel weten dat ieder mensch van de duizend keeren zeker 999 maal de twee helften van een schuifdeur tegelijkertijd opent en dus juist voor het midden van die deuren geplaatst is, als hij binnentreedt. De kogel moest den bezoeker dus onfeilbaar in hoofd, keel of borst treffen, dat wil zeggen in een levensorgaan.

De drie mannen hadden zwijgend toege- luisterd, allen vervuld met groote bewondering voor de scherpzinnigheid, waarmede Lord Aberdeen dit alles had ontdekt.

— Gij begrijpt nu ook zeker wel, zoo wendde Raffles zich glimlachend tot den portier, waar- om Oscar Brain U om vijf minuten voor negenen met zooveel nadruk kwam zeggen dat hij een

lange wandeling ging maken. Hij wilde voor een alibi zorgen.

— Dus de jonge instrumentmaker is het geweest ? riep de portier ontzet uit.

— Hij en niemand anders ! antwoordde Raffles.

— Maar het motief dan ! riep Charles uit. Welk motief had hij om den man te dooden die zijn zuster het hof maakte ?

Raffles wachtte even alvorens hij op zachten toon ten antwoord gaf :

— Het motief ? Ja, dat is een eigenaardig geval ! Wij zouden daarnaar moeten zoeken en misschien zouden wij het niet vinden !

Raffles wendde zich nu tot den portier en den agent en zeide met nadruk :

— Het spreekt vanzelf dat gij tot geen prijs iets moogt zeggen van wat wij nu ontdekt hebben ! Brain mocht eens argwaan krijgen en de vlucht nemen.

— En zijn zuster ? Geloof ge dat die bij de moordzaak betrokken is ?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde.

— Daar is nu nog weinig van te zeggen, maar ik geloof dat haast niet, hij zal haar hebben weggezonden, en het is zeer wel mogelijk dat zij van zijn moordplannen niets geweten heeft !

Raffles wendde zich tot den portier en vervolgde :

— Gij hebt hier toch zeker telefoon ?

— Ja, Mylord, in mijn Loge.

— Dan zullen wij aanstonds de politie tele-

foneeren en hier moet een val gezet worden, zoodat men den moordenaar, zoodra hij zich hier laat zien, gevangen kan nemen !

Allen verlieten de woning van Oscar Brain, en alleen de agent bleef in de slaapkamer achter.

In de loge van den portier telefoneerde Raffles zelf naar Scotland Yard en vijf minuten later waren er naar alle kanten orders uitgegeven, om de jacht op den moordenaar te beginnen.

Wat Dick Rackshaw betreft, hij was een kwartier later op vrije voeten gesteld, nadat Miller en Chubb de beide detectives, zich persoonlijk op de hoogte waren gaan stellen van de inrichting in de woning van Oscar Brain.

Er werden tranen van dankbaarheid en verrukking vergoten in de eenvoudige woning van den metselaar, toen de jonge man, juist toen de beide oude menschen zich aan tafel zouden begeven, terugkeerde.

En toch bleef er, toen men elkander in de armen had gesloten, een wat gedrukte stemming heerschen, want de oude Rackshaw en zijn vrouw konden zoo spoedig niet vergeten waarom hun eenige zoon het huis in de Middlesex Street was binnengetreden.

In hun gedachten zagen zij het lieve bleeke gezichtje van Mary Hunter, het buurmeisje dat Dick zoo innig liefhad zonder dat hij er blijkbaar iets van merkte, en zij dachten met gevoelens van afkeer aan de lichtzinnige jonge vrouw Agnes Brain, die de zinnen van hun zoon scheen te hebben betooverd.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten !

HOOFDSTUK VII.

HET RAADSEL OPGELOST.

Oscar Brain werd dienzelfden avond omstreeks half negen gearresteerd in het restaurant waar hij juist dineerde, en met hem zijn zuster, ofschoon men nog volstrekt niet zeker was, of zij van zijn plan had afgeweten.

Brain was begonnen met zich heftig te verzetten, en hij had zelfs zijn revolver weten te trekken, en deze eenmaal kunnen afschieten op één van de beide detectives die hem de hand op den schouder hadden gelegd.

Maar toen hij eenmaal overmeesterd was, huldte hij zich in een dof stilzwijgen en weigerde hardnekkig eenige opheldering te geven.

Raffles en Charles die vlug hadden gedineerd in het Carlton Hotel, bevonden zich juist in de kamer van Baxter, toen daar een bericht werd binnengebracht, dat Oscar Brain en zijn zuster gearresteerd waren.

— Zoudt ge mij willen veroorloven, tegenwoordig te zijn bij de eerste ondervraging? vroeg Raffles.

— Daar hebt gij ten volle recht toe, Mylord, zeide de Hoofdinspecteur, want aan U hebben we het te danken dat de schuldige zoo snel kon worden gevangen.

Oscar en Agnes Brain werden binnengeleid.

Zij waren beiden zeer bleek en de jonge man hield de lippen stijf op elkander geklemd, terwijl er een duistere gloed in zijn oogen lag.

Hij antwoordde alleen op de vragen betreffende zijn naam en geboorteplaats maar zweeg verder halsstarrig.

Hij wilde de reden voor zijn daad niet noemen, en het eenige wat men uit zijn mond vernam was een sissende vloek toen hij weder werd weggeleid.

Zoodra de deur achter hem was dichtgevallen,

barstte de variété-danseres in tranen uit en riep:

— Ik zweer dat ik er niets van wist heeren, ik ben onschuldig.

Maar ook zij wilde verder niets loslaten en men geleidde haar weg.

Raffles had eenigszins terzijde gestaan en geen blik van de jonge vrouw afgewend.

— Wat denkt gij er van Mylord? vroeg Baxter toen de gevangenen waren weggebracht.

— Ik denk dat zij voorloopig wel in hun stilzwijgen zullen volharden en dat wij dus zullen moeten pogen zelve de zaak tot klaarheid te brengen.

— Kunt gij U voorstellen wat het motief van de daad kan zijn geweest?

— Niet in het minst! antwoordde Raffles, er wordt niets vermist op het lichaam van den doode en trouwens, de moordenaar is immers pas lang na het dooden van zijn slachtoffer teruggekeerd, en hij kon natuurlijk wel weten dat het schot gehoord zou zijn en dat men het lijk zou weghouden!

Hij had langzaam zijn hoed genomen dien hij op de schrijftafel van den hoofdinspecteur had geplaatst.

— Wij zullen zelve de handen uit de mouwen moeten steken en naar het motief zoeken!

Hij maakte een korte buiging voor Baxter en verliet met Charles het politiebureau.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort.

Eindelijk begon Raffles:

— Er moeten tusschen Brain en Hirsch betrekkingen hebben bestaan waarvan wij den aard niet kennen! Hij moet reden hebben gehad

om dien Hirsch fel te haten. Maar welke zijn die redenen geweest ?

— Om dat te weten Edward, zouden we het verleden van beide mannen moeten nagaan !

— Juist ! En daar zullen wij dan ook dadelijk een aanvang mede maken.

Hij bladerde even in zijn notitieboekje waarin hij den naam en het adres van Hirsch had opgeschreven en wenkte nu een huurauto.

— Naar de Bishopstreet 57 ! gelastte hij den chauffeur.

De auto stelde zich in beweging en hield twintig minuten later stil voor het opgegeven adres.

— Ik houd je ! zeide Raffles tot den chauffeur. Wij zullen niet lang wegblijven.

Charles had intusschen aan de deur van het fraaie huis aangebeld, die door een bediende met een rouwband om den arm werd geopend.

— Ik zou U gaarne eenige vragen willen stellen, goede vriend, zeide hij, toen hij met Charles was binnentreden.

— Is mijnheer van de politie ? vroeg de man.

— Ja, wij onderzoeken de zaak van de Middlesex Street !

— Nu mijnheer, wij weten er bitter weinig van, maar wat wij er van weten dat willen wij U ook gaarne mededeelen.

— Gij spreekt van „wij” — er zijn dus nog meer bedienden ?

— Nog twee mijnheer.

— Woonde mijnheer Hirsch hier heelemaal alléén. ?

— Neen, met een bejaarde nicht die het huishouden voor hem deed, want mijnheer was ongehuwd.

— Is die dame nu thuis ?

— Ja, zij gaat bijna nooit uit.

— Vraag haar dan of zij ons even kan ontvangen en roep er dan ook de andere bedienden bij.

De man liet de beide vrienden in een fraai gemeubeld ontvangvertrek en eenige oogenblikken later keerde hij terug in gezelschap van een bejaarde dame, den butler en de keukenmeid.

Raffles stelde zich aan de oude dame voor en zeide :

— Ik zal U maar kort ophouden. Ik wil alleen weten of U soms iets bekend is van een verhouding tusschen Uw neef mijnheer Douglas Hirsch, en de zuster van Oscar Brain. Ik weet wel dat de vraag wel eenigszins onkiesch moet

klinken maar de beantwoording ervan is van groot gewicht.

— Ik zelf ga zeer weinig uit, mijnheer, antwoordde de oude dame, maar ik moet bekennen, dat ik er wel eens een en ander over heb opgevangen — en eenmaal heb ik mijn neef zelfs voor die vrouw gewaarschuwd, van wie ik niet veel goeds had gehoord.

— En haar broer ? Kende Uw neef dien ook ?

— Ik weet heel zeker dat hij hem nooit van te voren gezien had, antwoordde de dame op beslist toon.

Raffles en Charles wisselden een snellen en verbaasden blik met elkander.

Op dat antwoord hadden zij zeker niet gerekend.

— Weet gij er misschien iets van ? zoo wendde zich Raffles tot den butler en den huisknecht.

— Voor zoover ik weet telde Mijnheer Hirsch onder zijn vrienden of kennissen niemand die Brain heette, antwoordde de Butler.

De huisknecht verzekerde hetzelfde.

Nu wendde Raffles zich weder tot de oude dame en ging voort :

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden als ik nader aandrang, maar het is werkelijk van groot belang dat deze zaak tot klaarheid komt. Is het U soms bekend of er in het verleden van Douglas Hirsch iets geweest is, hetwelk Brain tot zijn doodsvijand had kunnen maken ?

Zonder te aarzelen antwoordde de oude dame:

— Ik zou werkelijk niet weten wat dat geweest zou zijn, Mylord. Mijn neef had voor mij zeer weinig geheimen want ik neem reeds bijna twintig jaar zijn huishouden waar, en hij was volstrekt geen man om er geheimen op na te houden.

— Zoudt ge mij veroorloven om zijn correspondentie na te zien ?

De oude dame scheen even te aarzelen en gaf toen ten antwoord :

— Als het noodzakelijk is om klaarheid in deze zaak te brengen ga dan Uw gang Mylord !

Zij stond op en verzocht Raffles haar naar de werkkamer van haar neef te volgen, waar zij met de sleutels van den vermoorde die haar ter hand waren gesteld, het schrijfbureau opende, een paar laden opentrok en daarop zeide :

— Mijn neef schrijft weinig en ontving ook zeer weinig brieven, daar hebt gij zijn heele correspondentie van twintig jaar lang van zijn een en twintigste jaar af.

Met bekwamen spoed begonnen Raffles en

Charles de brieven te lezen, maar meestal wierpen zij ze reeds na de eerste regels weg, daar ze volstrekt niets wetenswaardigs bevatten.

Zij waren ongeveer na een half uur met dit werk gereed en met een moedeloos gebaar wierp Raffles den laatsten brief weg.

— Niets! zeide hij, en toch — er moet iets zijn! De broeder van Agnes kan Hirsch niet gedood hebben ten einde bijvoorbeeld de eer van zijn zuster te redden, want ten eerste viel daaraan niets meer te redden en ten tweede had hij hem dan eenvoudig kunnen uitdagen.

— Ik herhaal, Mylord, dat mijn neef nauwelijks iets geweten heeft van het bestaan van Oscar Brain, hernam de oude dame.

— Dan hebben wij hier niets meer te doen, en kunnen wij U slechts dank zeggen voor Uwe bereidwilligheid om ons te woord te staan! hernam Raffles terwijl hij zijn hoed greep, en een buiging voor de oude dame maakte.

Een paar minuten later stonden de twee vrienden weder op straat.

Voor de gesloten straatdeur stond Raffles met gefronst voorhoofd en gebalde vuisten stil.

Toen bromde hij voor zich heen:

— Geen geldzucht, — geen wraakzucht — zij hebben elkander nauwelijks gekend. Maar voor den duivel, wat kan het dan zijn? Men ruimt toch iemand niet voor niets met zulke duivelachtig listig verzonnen middelen uit den weg!

— Misschien stond die Hirsch zonder het zelf te weten, Oscar Brain wel in den weg bij het bereiken van een of ander doel, gaf Charles te kennen.

Het was maar een heel eenvoudige opmerking, en toch maakte zij op Raffles een indruk dien Charles zeker zelf niet verwacht had.

De trekken van den Grooten Onbekende ontspanden zich, zijn lippen bewogen zich alsof hij in zich zelf sprak, en eensklaps greep hij Charles bij den arm en sleurde hem haastig naar de auto.

— Wat scheelt je, Edward? riep Charles verwonderd uit. Waar breng je me nu heen?

Raffles antwoordde hem niet, maar riep den chauffeur toe.

— Naar St. Mary Axe 33 — en rijdt als een bezetene! Een goede fooi als je er binnen een half uur bent!

De chauffeur was zeker erg belust op de toegezegde fooi want hij reed alsof booze geesten hem op de hielen zaten en nog geen vijf minuten later stond de auto stil voor het eenvoudige

huisje waar de toekomstige Lord Lennox woonde.

Onderweg had Raffles zeer weinig gesproken, en met het hoofd in de handen gesteund voorovergebogen gezeten, blijkbaar diep in gedachten verzonken.

De twee vrienden stapten nu uit en zonden de auto weg, nadat Charles had aangebeld en er zich van vergewist had dat de geheele familie Rackshaw thuis was.

Raffles werd met gejuich en blijde kreten binnengehaald maar hij maakte spoedig een einde aan de dankbetuigingen door op ernstigen toon te zeggen:

— Ik wil U niet lang ophouden, en gij moet ook vooral niet denken dat ik hier kom om mij te laten bewierooken, want ik weet zeker dat een schrandere detective vroeg of laat ook wel zou ontdekt hebben wat ik heb uitgevonden.

De aanwezigen keken Raffles een weinig verwonderd aan die haastig voortging:

— Zeg mij eens, mijn waarde Rackshaw, zijn er nog anderen, die aanspraak doen gelden op den hertogelijken titel, en op het fortuin, die U toekomen?

— Dat is inderdaad het geval Mylord!

— Vergis ik mij, of waren er daar onder die den naam Brain dragen?

— Neen, dat is zoo! antwoordde Rackshaw verwonderd.

— Kendet gij Oscar Brain persoonlijk?

— Ik heb hem enkele malen gezien!

— Niet gesproken?

— Hoogstens een of twee keer!

— En zijn zuster?

— Ik heb nooit geweten dat hij een zuster had!

— Komaan, dat is dan de zooveelste verwickeling! riep Raffles uit. Het zou mij volstrekt niet verwonderen als het bleek dat die jonge dame zijn minnares was.

Bij deze woorden was Dick opgesprongen, maar hij ging dadelijk weder zitten terwijl er een vlamvend rood in zijn wangen opsteeg.

Raffles had de beweging gezien, en trad nu op den jongen man toe, om hem zacht de hand op den schouder te leggen.

— Ik ben wel een vreemde voor je, mijn waarde Dick, maar toch durf ik je een goeden raad geven — wendt je oogen van die onwaardige vrouw af — onverschillig of zij al of niet de zuster is van Oscar Brain, en vestig ze liever op... iemand die U meer waardig is!

Het toeval vervult in 's menschen leven een

zonderlingen rol, want juist ging de deur open, toen Raffles deze woorden gezegd had, en Mary Hunter trad binnen.

Het jonge meisje bleef bescheiden op den drempel staan, want zij had blijkbaar niet verwacht dat er bezoek zou zijn, en stond op het punt, om zich verlegen weder terug te trekken.

Maar Raffles wenkte haar, en zeide vriendelijk:

— Kom toch binnen Juffrouw Mary, gij zijt volstrekt niet te veel, integendeel — ik hoop dat er op U gewacht wordt, en hij duwde met hevig blozende meisje met zachten dwang naar de tafel, waar hij haar op een nog vrijen stoel liet plaats nemen.

Toen alsof er niets gebeurd was, ging hij verder:

— Kunt ge mij ook zeggen of Oscar Brain eenige kans had om voor den titel in aanmerking te komen?

— Volstrekt geen kans, tenminste, zoolang als ik leefde! antwoordde de oude Rackshaw.

— Dan weet ik wat ik weten moet! antwoordde hij, ik weet nu waarom Douglas Hirsch den dood vond. Oscar vermoordde hem, bij vergissing....!

Deze woorden maakten een ongehoorden indruk en allerlei verwarde uitroepen klonken door elkaar.

Tenslotte riep Dick uit:

— Weet ge wat ge daar zegt, Mylord? Die ellendeling zou het dus op mijn vader voorzien hebben?

— Op niemand anders, mijn waarde Dick!

— Maar ik was volstrekt niet van plan daarheen te gaan! riep de oude Rackshaw.

— Dat neem ik graag aan, mijn waarde, hernam Raffles glimlachend, maar gij had er moeten zijn, als gij de boodschap van Oscar Brain om in zijn woning te komen, maar ontvangen had.

— Dus die zou Douglas Hirsch in mijn plaats hebben gekregen! riep Rackshaw ten hoogste verbaasd uit.

— Neen, dat niet, zeide Raffles. Zijn komst is louter toeval geweest, ik denk dat de uitnoodiging, welke Oscar tot U richtte om in zijn woning te komen, op één of ander onverklaarbare wijze zoek is geraakt. Het eenige wat ons dus te doen overblijft is na te gaan, waar dat briefje wel gebleven kan zijn, want het is natuurlijk een schriftelijke uitnoodiging geweest, anders zoudt gij er iets van moeten weten.

Allen hadden vol verbazing en schrik naar deze uiteenzetting geluisterd.

Raffles had zich eenige malen met de hand over het voorhoofd gestreken en vervolgde nu:

— Wij zouden eerst eens moeten trachten vast te stellen, hoe de moordenaar wel te werk zou zijn gegaan, om U in zijn woning te krijgen en dat, zonder dat het naderhand zou uitlekken.

Als hij iemand met gezond verstand een paar uren voor het plegen van de misdaad een briefje voor U geeft, dan zal die zich natuurlijk herinneren, wat hij heeft moeten doen.

— Tenminste als hij den gever van het briefje kent! viel Charles hem in de rede.

— Zelfs dan! hernam Raffles. Want in ieder geval moet hij den man kennen voor wien het briefje bestemd is, en daar dit slechts weinig uren voor het voor de misdaad beraamde uur moet worden bezorgd, daar er anders gevaar bestaat dat de geadresseerde over zijn plannen praat met derden, zoo zal de boodschapper, als hij tenminste de bladen leest, en daarin het uur vermeld vindt waarop de misdaad gepleegd werd, zich dadelijk naar de politie spoeden om aan dezen mede te deelen, dat hij een paar uur te voren voor een al of niet bekend persoon een briefje aan den vermoorde heeft moeten brengen!

— In ieder geval zou hij die kans, hoe gering ook, liever niet loopen! gaf Charles toe.

— Nietwaar? ging Raffles voort. Hij kiest dus een persoon uit, waarvan hij redelijkerwijze mag veronderstellen dat die zich reeds eenige oogenblikken later niets meer van de geheele zaak zal herinneren en die zeker geen bladen leest. Op welke personen is dit nu wel van toepassing?

— Op kinderen! riep Charles levendig uit.

— Natuurlijk! Ik zou tenminste mijn toevlucht hebben genomen tot een straatjongen, liefst niet al te snugger van uiterlijk en niet ouder dan een jaar of acht of tien, verondersteld, dat ik in de plaats van Brain was geweest.

— Dat is zeer goed mogelijk, Mylord! gaf Rackshaw levendig te kennen. Maar hoe zou het dan te verklaren zijn dat ik dat briefje niet ontvangen heb, verondersteld natuurlijk dat alles zich inderdaad zoo heeft toegedragen, als gij denkt.

— Daarvoor is slechts een enkele verklaring, antwoordde Raffles. En die is, dat de knaap het briefje onderweg verloren heeft, of het vergeten heeft, en daar nu niet voor zou durven uitkomen, tenzij wij hem straffeloosheid en een flinke belooning beloven!

— Maar hoe kunnen wij weten wie die jongen is, Mylord? vroeg Dick, die met de grootste

belangstelling had toegeluisterd. Wij tasten dienaangaande toch geheel en al in het duister?

— Zeker, maar er zijn nog bladen, mijn waarde Dick! hernam Raffles glimlachend. Ik zal nog hedenavond een advertentie in de meeste Londensche bladen plaatsen, voor zoover zij onder het volk komen, en ik ben er zeker van, dat die succes zal hebben! Wel te verstaan, als mijn theorie door de feiten bewaarheid wordt.

Men sprak nu nog eenigen tijd over de heimzinnige zaak voort en Raffles deed een omstandig verhaal van zijn ontdekkingen en zijn conclusies.

Maar een half uur later namen de beide vrienden afscheid, met de belofte dadelijk iets van zich te laten hooren, zoodra zij iets ontdekt hadden betreffende den boodschapper van Brain.

Zij moest eenigen tijd zoeken, alvorens zij een huurauto gevonden hadden, daarop begon de rondrit door Londen's City, teneinde bij de administraties van alle volksbladen een advertentie van den volgenden inhoud af te geven:

De knaap, die Woensdag l.l., omstreeks acht uur in den avond op straat is aangesproken door een man, die hem verzocht, een briefje voor hem af te geven aan James Rackshaw, St. Mary Axe 33, wordt verzocht, zich dadelijk aan te melden, bij Lord William Aberdeen, Cromwellstreet 789.

Hem wordt volkomen straffeloosheid gewaarborgd ingeval hij het briefje mocht hebben verloren, en hij kan bovendien nog op een flinke belooning rekenen.

De advertentie verscheen in de late ochtendbladen en reeds om twaalf uur werd er gebeld aan de deur van het fraaie heerenhuis in de Cromwellstreet en een oogenblik later trad er een schuchtere knaap van een jaar of tien, het werkvertrek van den Grooten Onbekende binnen, met een verfromfaaid stukje papier in de handen gekneld.

Charles die ook in de kamer was, trad snel op den jongen toe, en nam het briefje af. Hij overhandigde het aan Raffles, die het opende en halffluid het volgende voorlas:

Mijnheer Rackshaw!

In verband met Uw aanspraken op den titel en het fortuin van Lord Lennox van

Dumbarton verzoek ik U dringend hedenavond zeer nauwkeurig om negen uur te willen verschijnen in de woning van Oscar Brain, Middlesex Street 79, om daar een kort gesprek met diens advokaat te voeren, in bijzijn van Brain. Daar er bijzondere, hoogst gewichtige redenen zijn, om deze samenkomst volstrekt geheim te houden, verzoek ik U beleefd, dit briefje dadelijk na ontvangst te verscheuren en er vooral met niemand over te spreken, ook niet met Uwe huisgenooten."

Het briefje vertoonde een handtekening waaruit alles te maken was, en die zeker moest doorgaan voor die van den zoogenaamden advocaat, die Rackshaw zou wachten.

— De laatste schakel! zeide Raffles zachtjes, terwijl hij het briefje zorgvuldig opvouwde en in zijn portefeuille borg.

Hij stond op, trad op den knaap toe die bedremmeld op den drempel van de deur was blijven staan, en schuw om zich heen keek, en klopte hem op den schouder.

— Je zult voor mijnheer den rechter nog wel wat te verklaren hebben, mijn jongen, maar dat behoeft je geen vrees aan te jagen. Je hebt zeker vergeten dit briefje aan dit adres te bezorgen?

— Ik heb op straat gespeeld, mijnheer! stotterde de jongen verlegen en vanmorgen las vader de advertentie voor en toen vond ik het briefje in mijn zak, en toen gaf vader mij een draai om mijn kop, en toen zei hij, dat ik dadelijk naar U toe moest gaan als ik uit school kwam, en toen....

— Het is al goed jog! viel Raffles hem lachend in de rede. Hoe heet je, en waar woon je?

— Jerry Green, mijnheer en vader woont in de Grocerstreet, dicht bij de Middlesex Street, No. 14.

— Mooi zoo! Dan zal ik hem zelf wel de belooning komen brengen, anders mocht je die ook eens vergeten! Maar hier heb jij vast een shilling. Verlies die nou ook maar niet!

— Heelemaal voor mij alléén! riep de jonge met schitterende oogen.

— Heelemaal alleen voor jou! antwoordde Raffles lachend.

Alsof de knaap met een kanon was weggeschoten, zoo snel rende hij weg, zonder er zelfs aan te denken, den milden gever te bedanken, zoozeer had deze ongehoorde gebeurtenis hem aangegrepen!

Een uur later berustte het fatale briefje op Scotland Yard.

Uit het onderzoek bleek, dat Brain wel degelijk een zuster had, maar dat was niet Agnes!

Zij was eenvoudig zijn werktuig bij allerlei afzetterszaakjes, maar van den afschuwelijken aanslag in de Middlesex Street had zij toch

inderdaad niets geweten.

Brain moest tenslotte wel bekennen door het overstelpend bewijsmateriaal en op denzelfden dag, dat hij tot levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, verloofde Dick Rackshaw zich met Mary Hunter, die bij deze gelegenheid in het geheel niet bleek maar integendeel erg rood zag.

De volgende aflevering bevat:

De Schatten van donker Afrika.

5 ROMANS CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrisschende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeeligst door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina’s spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veelbesproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto’s, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen van de knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina’s druks en met een aardig driekleuren-druk omslag, cadeau ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofitereen van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men ’t genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, een vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland’s bestverzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor een halfjaar per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam..... Adres

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885